

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 5/2024

Květen 2024

Bůh k nám mluví v lidech našeho života

Sedí naproti mně. Rukou jemně míchá čaj, má rád sladký. Pohledem zaběhne k vedlejšímu stolu, jakoby instinktivně hledal dalšího známého. Nikdo. Prohodí se mnou pár faktů o tom, co ho roztrpčilo za volantem. Potom mávne rukou a usměje se. Zakrátko se rozhovor přirozeně rozproudí.

Situace, jakou jsem v životě nejednou zažila. Téměř stejný scénář, jen „postavy za stolem“ se měnily. Sympatický spolužák z vedlejší třídy, nová kolegyně v práci, neúspěšná sousedka ze 3. patra, rozvedený bratr, smolař, na kterého se

sypou exekuce, kamarád – zkrachovaný bohém, mladá maminka na mateřské, profesor teologie, manažerka začínající druhý život, teta s těžkou diagnózou... Všichni se svými osobními příběhy.

Každá z postav zabírá určitý úsek mých osobních dějin, symbolizuje jistou typologii lidského osudu, každá má konkrétní tvář, na kterou jsem se zadívala a ve světle, které jsem se učila rozumět i sama sobě. Setkání samozřejmě nezůstala jednorázová, zanechala ve mně hlubší stopu. Vlastně až takovou, že jsem díky nim objevovala Boží vzkazy pro mě. Skrže životní příběhy těchto lidí, jejich různorodé povahy, reakce a postoje v problematických situacích a skrže jejich vazbu na mě se mi léty postupně skládala souvislejší „Boží řeč“.

Možná se zdá příliš odvážné něco takového tvrdit. Někteří mluví o svých soukromých obráceních, zjeveních, o zvláštních extatických stavech v modlitbě, charismatických záblescích, duchovních vytrženích... Já jsem nacházela mystiku v komunikaci s lidmi a ve vztazích. Nevím, jestli to lze nazvat v plném slova smyslu spiritualitou. Vím jen, že mě Bůh takto zval do větší hloubky mé existence. A vím přesně kdy, v kom a ve kterých chvílích jsem jasně poznávala jeho stopy.

Neustále s námi

Nebylo to vždy jen příjemné. Bůh nám často zjevuje svou tvář právě v našich bolestech, zklamáních, smutku a dokonce prázdnotě, nebo když rezignujeme. Překvapilo mě to, protože víru jsem si představovala jako zápal srdce, plamen a potěchu duše. Tento stav však akutně pociťujeme jen v malém procentu svého života. Většinu tvoří jakási tvrdá každodennost a jednotvárnost povinností, která se čas od času přechýlí do utrpení a jen ve výjimečných situacích do štěstí. Tyto vzácné kousky si pak sklízíme a dlouho uchováváme jako zdroj motivace k optimismu. Pokud by Bůh byl přítomen jen v nich, byl by s námi velmi zřídkka. A on je přece Bohem s námi pořád. Učila jsem se ho tedy vidět za každým svým setkáním s člověkem, za každou událostí. Neomezit jej pouze na sakrální prostor. Zjistila jsem, že se mě dotýká prakticky všude. Zprvu mi však trvalo, než jsem si připustila jeho dotek. Spolu s ním jsem se učila připouštět si i člověka.

Riskovala jsem, ale nelituji. Mezi dvěma lidmi, kteří si projeví velkou důvěru a úctu, lze Boha vždy potkat. Dokonce se stává jejich pojivem, hybnou silou a cílem, aniž by o tom explicitně mluvili. Objevila jsem ho v kvalitě a ušlechtilosti vztahu, v upřímném lidském rozhovoru, který rozbíjel ledy srdce a rozvažoval ústa. Netřeba se bát hloubky něčí duše. V ní se vždy zrcadlí Boží obraz.

Neuchopitelné tajemství bytosti

Anselm Grün v knize *Co žíví lásku* označuje za spiritualitu ve vztahu právě toto vidění Boha v jádru člověka, což nám zároveň zabraňuje fixovat si představu o něm. „Spiritualita znamená, že si toho druhého nikdy neztotožníme s nějakou představou, neboť víme, že ten druhý je více než podoba, kterou v sobě o něm nosíme. Je v něm cosi, co se vzpírá našemu uchopení.“ Učila jsem se vnímat toto tajemství bytosti. Když jsem

přestala na konkrétního člověka hledět jako na někoho, jehož reakce předem znám, kdo mě ničím nepřekvapí, kdo se stává pro mě nudným, nastoupila jsem na cestu sledování jeho tajemství, naslouchala jsem hlasu bližního v bdělosti, abych v něm zaslechla Boží volání ke mně. Takto se pochopitelně člověk dostane do úzké souvislosti s bytostí toho druhého. Jeho osud mu už není lhostejný, stává se pro něj Boží šifrou. On a já jsme se dostali do hry Božího plánu. To vše probíhá ve svobodě, ne v determinismu. Můžeme a nemusíme vejít do hloubky tohoto vztahu. Je to všechno otázka rozhodnutí vstupovat do vrstev života.

Jak se to děje? Anselm Grün říká, že podstatnou podmínkou vztahu je bdělá pozornost. Schopnost vcítit se do druhého člověka, vžít se do jeho nitra, zajímat se, po čem touží, co pociťuje, jak se mu daří. „Žít pozorně znamená: procitnout, otevřít oči a vidět druhého tak, jak jsme ho dosud ještě neviděli.“ Hledět na něj s intuicí bez předsudků, vnořovat se do jeho duše a na práh jeho srdce. Očima víry mu dát možnost věřit v jeho vlastní dobro.

Výměna osobní svobody

Personalisté tvrdí, že racionální přístup k osobě její podstatu spíše zamlžuje, zatímco nahlížením přes důvěrnou zkušenost se osoba sama svobodně odkrývá ve své bezprostřednosti. Skutečné poznávání osob se děje jen formou setkání, oboustranné empatie a dialogu. Podle Gabriela Marcela to nejlepší, co v člověku je, nepatří totiž jemu, ale je určeno druhým jako dar. „Není ve mně nic, co by nemělo být darem,“ píše ve své *Filosofii naděje*. „Pouhou fikcí je představit si nějaké prvotní já, kterému byly tyto dary svěřeny na základě určitého práva nebo jako odměna za předem získané zásluhy.“ Bůh nás obdaroval, abychom my obdarovávali jiné. A vztah je k tomu jedinečným prostorem. Karel Wojtyła a spolu s ním i papež Benedikt XVI. nazývají člověka „bytím pro druhého“. Člověk je tedy tím více člověkem, čím více žije pro druhého. Není to vykonstruovaná teze, ale vyplývá z nejhlubšího základu našeho stvoření. Pocházíme ze srdce Někoho a i náš život je plný a skutečný, žijeme-li „se srdcem na dlaní“. Podle českého personalisty Karla Vrány člověk ve vztahu „vyslovuje sebe a při komunikaci odkrývá hloubku své osobní svobody“.

Vztah jako místo zjevení

Při výměně těchto darů je přítomen Bůh. Hloubka vztahu se tedy stává místem jeho zjevení. Podle španělského arcibiskupa Jesúsa Sanze Montese jde o *locus revelationis*. V knize *Ikona přátelství* však píše: “Bůh do vztahu nevstupuje jako

někdo navíc ... nemá postavení třetího účastníka, ale toho, kdo dává smysl, příchut' i samu možnost účastníkům vztahu.“ Autor má na mysli hluboký přátelský vztah v Bohu. Proč bychom nemohli mít tyto ambice i vůči těm, které jsme jedinečným způsobem potkali ve svém životě a kteří nám přirostli k srdci? Sanz Montes dodává, že „ti, kteří takové přátelství žijí, nejenže se stávají úplnějšími, ale dochází k tomu, že to, co bylo nejprve jen v nich, projeví se i mimo ně samé, zasahuje celý svět, se kterým jsou ve vztahu“.

V doteku s Absolutnem

V lidském vztahu zakoušíme ještě další důležité skutečnosti: neúplnost a konečnost druhého člověka. Právě z toho vyplývající melancholie a smutek nám otevírají prostor pro zachycení nekonečna.

V lidském vztahu se sice projevuje i srdce Boha, ale lze jej zastřít, zakrývat vlastní nedokonalostí, zlobou, egoismem. V darování se druhému člověku hledáme absolutno, ale vždy dochází k momentu zklamání, protože on není Absolutním. Zakusili jsme skrze něj jen dotek s věčností.

Navzdory těmto zklamáním není třeba znečitlivět na druhou osobu, zanevřít v samotě svého bytí, neboť ztratíme i tyto Boží záblesky. Každý člověk našeho života vstupuje s námi do věčnosti. A ti, se kterými jsme vytvořili síť vztahů, budou v jistém smyslu dotvářet naše bytí. Nakonec i ostatní, kteří zasáhli na naši životní cestě, byť ne vždy nejpříjemnějším způsobem, kteří nás alespoň podnítli k sebereflexi a vnitřní proměně, se nějakým způsobem budou vázat k naší identitě. Vojtěch Kodet v knížce *Hledám tvou tvář* píše: „Je dobré naslouchat i svým nepřítelům, protože ti nám řeknou věci, které by láska raději přikryla. Pokorný člověk najde i v nepřijemném setkání s druhým člověkem Boží impuls růst v lásce.“ I skrze takové lidi vnímáme Boží přítomnost jako pravdu o nás.

(podle KN)

Abychom si navzájem mohli říci ty a já

To, co bude tvořit naši novou identitu po smrti, budou osobní vztahy. Možná trochu troufalé konstatování, podpírá ho však přesvědčení lidí odcházejících z tohoto světa. Jejich posledním přáním je uspořádat si všechny vztahy s blízkými. Za největší devizu života považují lásku, kterou darovali lidem či přijímali od nich.

Příprava na smrt stárnutím nebo nemocí vede ke stále jasnějšímu vykryštalizování ideje prvenství vztahů. Vztah lásky se ukazuje jako hodnota, která podstatně definuje lidské já a činí jej přetrvávajícím. Dokládá to nejen praxe života, ale myšlenkově to vyvozují mnohé filozofie i křesťanská teologie.

Osoba je dialogické bytí

Písmo svaté říká, že Bůh až šestý den při stvoření člověka nečekaně použil v řeči plurál (my) a poprvé začal dialog se svým stvořením. Člověk je tedy od začátku dialogickým bytím určeným ke společenství s jinými. Druhá biblická zpráva o stvoření zase zdůrazňuje, že „není dobré být člověku samotnému“ - jeho konečnou podobou je existence ve vztazích. Teologie Nejsvětější Trojice také rozvíjí teologii vztahu božských osob. Už samotné pojmy Otec a Syn mají význam jen jako vztahy otcovství k synovství. Benedikt XVI. v *Úvodu do křesťanství* píše, že Syn je pouhým vztahem nejen vůči Otci, ale i ve vztahu k nám. Neustále se daruje, je otevřeností, jakýmsi kanálem od Otce k člověku. Touto průhledností se vyznačuje i Mariina bytost. Maria ustavičně říká „ano“ (a souhlas vyžaduje vztah, někoho, kdo předkládá nabídku) a v každém okamžiku se zříká Syna a předává ho lidem. Rovněž Bůh obětuje Syna a Syn se zase obětuje kvůli Otci a pro člověka. To vše jsou ryze mezosobní úkony lásky.

Čet nebo osobní setkání

Filozofie personalismu se podrobně zabývá osobou a vztahy – ne jako podružnými vlastnostmi, které kráse bytí něco přidávají či ubírají. Osoba vyrůstá přímo ze vztahů, ony jsou podmínkou její existence, v nich se utváří, jimi se upevňuje osobní identita člověka. Ve zvláštní a výsostné formě se to týká vztahu člověka s Bohem. Ten ovšem nestojí izolovaně, ale promítá se do komunikace s jinými lidmi. Pokud se někomu vyčítá – obyčejně ženám, že se příliš zajímají o vztahy, zatímco muž se dotýká podstaty věcí a bytí -, tento rozdíl zcela odpadá, pochopíme-li, že vztah je existenciální záležitostí bytí člověka, neoddělitelnou součástí jeho identity. Osoba je tím více sama sebou, čím hlubší vztahy navazuje. Její bohatství odpovídá dávání se ve vztazích. Být člověkem znamená „být pro“. Už nejen „být“ místo „mít“, ale „být pro“, existovat proto, že se upínám k někomu jinému. Pochopitelně, pod tímto existenciálním vztahem se nemyslí pouze povrchní komunikace. „Čet“ na sociální síti či databáze pozvaných na „internetové sdílení“, jen těžko nahradí hluboký vztah, který člověka vyzývá poznávat toho druhého a zavázat se odpovědí lásky a oběti ke konkrétnímu člověku.

Láska se děje

Ačkoli pojem osoby a vztahu byl v dějinách znám již z dob prvních teologických koncilních diskusí o Boží Trojici, následující století se zaměřila spíše na

zdůraznění podstaty bytí, přičemž se otázka vztahů dostala na vedlejší kolej. Až ve 20. století nastalo oživení a přelomové chápání přinesl, paradoxně, židovský (ne křesťanský) myslitel Martin Buber. Jeho koncepcí vztahu se zakládá na přesvědčení, že vyšší kvality dosáhne člověk, který se otevře jinému člověku v dialogu mezi já a ty. Člověk nachází své „já“ jen tehdy, když

objeví „ty“. Buber rozlišuje mezi vztahem já – ty, do kterého se člověk vkládá celým svým bytím, a mezi já – ono, které se „nikdy nevyslovuje celou bytostí“. Svět vztahů rozděluje na tři oblasti: život s přírodou, život s lidmi a život s duchovními bytími. Komunikace s přírodou probíhá na úrovni podprahové řeči, s lidmi ve formě dávání a přijímání slova „ty“, s duchovními bytostmi jde o dialog nad prahem řeči. V každé rovině je přítom „cítit dech věčného Ty“, tvrdí Buber. Vyzdvihl tak lidský vztah na vysokou úroveň. Podle Buberu se

vztah běžně chápe jen jako cit, a proto zůstává nepoznán. „City jsou něco, co máme, avšak láska se děje. City přebývají v člověku, zatímco člověk přebývá v lásce.“ Až v lásce (vztahu) se člověk „ztělesňuje, vystupuje z proudu bezprostorové a bezčasové přítomnosti na břeh existence“.

Nešťastné zvěčnění osoby

Problémem je, že lidé mají sklon vztah já – ty změnit na já – ono. Nedokážou dlouho udržet blízkost a bezprostřednost osobního vztahu a druhý člověk se pro ně stává „předmětem“. Namísto setkání s druhým se stanou „pozorovateli svého okolí“. Pokud k této objektivaci (zvěčnění) druhé osoby přistoupí egoismus a samolibost, ze sjednocených srdcí se stává bojiště o pozici.

Na Bubera navázalo množství křesťanských filozofů, kteří rozvinuli tzv. dialogický personalismus, kde klíčovou roli formování osoby sehrává vztah. Posun však nastal i ve filozofii podstaty. Například novotomista Norris Clarke SJ, který tvořivě rozpracoval učení sv. Tomáše, tvrdí, že osobní bytí „má v sobě aspekt sebeodhalující, sebevyjadřující a aspekt receptivní, přijímající. To ho předurčuje vytvářet vztahy přijímání a dávání. Podle Clarka tak k naplnění člověka dojde až díky druhé osobě. Tyto filozofické závěry přisuzují vztahu ontologickou hodnotu.

Ježíš ve vztazích

I evangelní příběhy nás vtahují do bohaté mozaiky vztahů: Ježíš a Otec, Ježíš a učedníci, Ježíš a farizeji, Ježíš a nemocní a chudí, Ježíš a ženy, Ježíš a hříšníci,

Ježíš a ďábel. Ježíšovu identitu odhalujeme díky vztahům, které vytváří s druhými. V nich vyjadřuje sebe a také se stává příjemcem jiných osob (případně je odmítá). V jistém smyslu se tedy vztahy zásadně podílejí na Ježíšově identitě. Jako Zmrtvýchvstalý vytváří mystické tělo, kde se vztah stává vrcholem sou-

držnosti a spjatosti lidské rodiny. Kristovo „já“ se identifikuje s „ty“ člověka, ale nezůstává v izolovanosti dvojice, ale propojuje se se všemi „údy“. Pokud jedinečný vztah já – ty nabude patřičnou hloubku, otevírá se širšímu společenství. Člověk však nemůže přeskočit první fázi a ocitnout se „v lásce ke všem a ke každému“. Jednoduše by nedozrál k hlubokému vztahu, nezakusil by jeho existenciální účinky, ale zůstal by na povrchu pocitů a dojmů. Takové

neoprávněné skoky nelze nazvat poctivou cestou k realizaci bytostného společenství.

Někteří autoři, například Nikolaj Berďajev, považují za základ osoby svobodu a povolání k činu. To neprotiřečí existenciálnímu významu vztahu, pokud si uvědomíme, že svoboda je vlastně povoláním k lásce, tedy do vztahu. Kardinál Tomáš Špidlík proto charakterizuje osobu, že je ve své podstatě „agapickou - předávající se v lásce“.

Anonymní profil nebe?

Přestože se tyto myšlenky zdají jasné a samozřejmé, přece se málo zdůrazňuje důležitost lidských vztahů vzhledem ke konečnému cíli člověka – společenství v lásce. Mnohem více se vyzdvihuje kvalita jednotlivce, jeho originalita, osobnostní profil, vztah k Bohu. Není se co divit, že lidé si nenacházejí cestu do manželství a rodiny, ani do Církve, protože nevidí jednoznačnou potřebu života ve vztazích. Vždyť člověk se snadno dostane na druhý svět i sám. Dokonce ještě raději, protože některé si tam nepřeje vidět. Společenství lásky v nebi se chápe dost neurčitě, jako samozřejmost, která se automaticky dostane po smrti. Zapomíná se, že nebe nebude plné anonymních bytostí, ale těch našich, se kterými jsme prožívali svůj život, se kterými jsme se trápili a které jsme trápili.

Pokud ovšem pochopíme, že nás tvoří ne věci, co se zdají tak užitečnými a přitažlivými, ale lidské vztahy, budeme umět lépe investovat. Láska, na kterou vsadíme vlastní námahou a obětí, nikdy nezklame. Může bolet, může vysílit, může zdánlivě vyhasnout, ale i na ruinách nakonec vzklíčí zeleň. Ten, pro koho jsme tady žili, se stane naším bližním v nebi.

(podle KN)

Nechci kněze

Kněz vypráví:

Do městečka přijela jednoho dne bydlet paní, která byla dost zámožná, ale zcela bez náboženského života. Po třech měsících se u ní dostavily prudké bolesti žaludku. Tři lékaři, kteří měli možnost prohlédnout pacientku, považovali její stav za velmi vážný, až životu nebezpečný. Proto se její přítelkyně zeptala, jestli nechce kněze.

„Nikdy,“ odpověděla. „Když sem některý přijde, rozbiju mu hlavu a vyhodím ho ven!“

Upozornili mě na to, proto jsem se vroucně pomodlil k Pánu Ježíši a Panně Marii, a pak jsem se odebral k jejímu domu. Vešel jsem k nemocné do pokoje. Sotva mě zahlédla, obrátila se ke mně zády a řekla:

„Jděte pryč, já nechci kněze ani vidět, neříkejte mi nic o zpovědi a vypadněte!“ Musel jsem odejít. Protože se však smrt nedostavila tak rychle, jak se lékaři obávali, znovu jsem ji navštívil. Navštěvoval jsem ji celý týden. Vždy mě přijímala stejně.

Jednoho dne konečně však na mou úpěnlivou prosbu nemocná souhlasila a pomodlila se se mnou třikrát Zdrávas, Maria. Když jsem odcházel, řekl jsem těm, kteří byli u ní:

„Je zachráněná. Do tří dnů požádá o svatou zpověď.“

Druhý den jsem se k ní vrátil. A tak jako den předtím jsme se spolu pomodlili třikrát Zdrávas, Maria. Třetí den, jakmile jsem vstoupil, hned mě sama požádala o udělení svátostí. Žila pak ještě dva měsíce a projevovala velkou zbožnost. Tři Zdrávasy jí otevřeli nebe.

(podle Tri anjelské pozdravenia)

Manželské krize

Nutnost pokory

Proč hledají manželé pomoc teprve tehdy, když prožívají vážnou krizi? Zvláště my muži se dlouho bráníme připustit si myšlenku, že je špatně. Mnohem snazší je obvinít ženu, než v pokoře uznat svůj podíl na vzniklé špatné situaci: „Já nemám problém. Pokud máš problém, jdi k odborníkovi-psychologovi, psychiatrovi, terapeutovi.“ Taková interpretace problému umožňuje zachovat si dobrý pocit, ba ospravedlnit i vlastní selhání. Muž vidí problém jen v ženě: „Když má problém, ať jde k psychiatrovi. Já jsem v pořádku.“ Takto muži popírají fakt, že vznikl manželský problém. Toto jejich typické chování lze docela snadno vysvětlit. Za prvé: Muži opravdu pomaleji než ženy vnímají, že se mezilidské vztahy zkomplikovaly (chovají se jako slon v porcelánu). Za druhé: Přiznat si, že vznikla špatná situace, je pro ně jakou si ztrátou cti. Fakt, že mám problém, svědčí o tom, že ho nezvládám, že ho nedokážu vyřešit. Jaký jsem to tedy muž? My muži nevědomky vytlačujeme problém z vědomí, při tom sami před sebou předstíráme, že je všechno v pořádku. Je pro nás těžké přiznat si vlastní nedokonalost. Bojíme se, že se potvrdí, že jsme hloupí a nevíme, co je dobré, nebo že nedokážeme uvést do života to, o čem víme, že je dobré. Jedno i druhé je špatné: buď mám rozumové nedostatky, nebo jsem neschopný a mám slabou vůli. A to si nemůžu dovolit. Takže problém má určitě manželka... bohužel, dnes chybí pokora i mnohým ženám, a to jim brání vyhledat pomoc s cílem napravit manželství. Zato však nechybí rádci, kteří ženě doporučí: „Nedej se! Dej mu! Rozved' se! Na co se budeš trápit! Zaříd' si vysoké výživné a měj se dobře na jeho úkor!“ Bohužel, takto se podařilo dosáhnout největší vzpoury žen proti mužům v dějinách. Škoda! Jménem spravedlnosti je třeba říci, že podíl na tom mají obě strany. Tak či onak, manželé, kteří prožívají krizi, mají hledat pomoc u kompetentních a zároveň dobrých a přejících lidí, kteří uznávají tytéž (Boží) hodnoty. Důležitým znakem důvěryhodnosti odborníka je pořádek v jeho osobním životě. Nedoporučuji hledat pomoc u terapeuta, který „zná život, neboť sám měl již několik žen (nebo mužů)“. Takoví „rádci“ často ukvapeně

doporučují řešení problému formou rozvodu. Velmi se mi líbí věta, která je heslem společenství Sychar, které sdružuje manželství v krizi: **Každé svátostné manželství lze zachránit.** Jsem přesvědčen, že pomocí Boží milosti se to dá.

Jak předcházet krizím?

Nepopírám potřebu pomáhat manželstvím prožívajícím krizi, avšak chtěl bych se věnovat tomu, co je třeba dělat, aby ke krizi nedošlo. Je užitečné držet se hesla hasičů: „Raději předcházet než hasit.“ Pokud mám o tématu mluvit vážně, musíme nejprve určit diagnózu, proč v manželství ke krizi došlo. Samozřejmě, že není možné popsat všechny příčiny, ale pokusím se jmenovat alespoň některé vážné a často se vyskytující důvody manželských krizí.

Koneckonců o životě věřícího člověka rozhodují tři činitele: rozum, vůle a milost. Ten, kdo odmítá Boha, z vlastní vůle se zřiká zdarma dané milosti. Škoda!

Řozum nám má pomoci rozlišit, co je pro nás dobré a užitečné (zde na zemi i z hlediska věčnosti); vůle umožňuje uskutečňovat dobrý, byť nejednou náročný program života; zatímco milost nám pomáhá tam, kde lidské síly nestačí. Hned musím dodat, že zkušenost více než třicetileté praxe v oblasti rodinného poradenství mi jednoznačně ukázala, že ti, kteří se opravdu drží Boha, jeho přikázání, modlitby (především společné manželské modlitby), praktikují náboženský život a žijí ze svátostí, se k vážným krizím nikdy nedopracují. Jistě, prožívají rozmanité obtíže, avšak jejich překonávání utužuje jejich manželské pouto. Jednoznačně je to popsáno v podobenství o domě postaveném na skále. **Je-li dům postaven na skále, dům se nezhroutí ani tehdy, když se na něj oboří vichr a bouře, protože stojí na skále** (srov. Mt 7,24-27). Na jiném místě zase čteme: **skálou je Kristus** (srov. 1 Kor 10, 4). Když manželé prožívají krizi, obvykle se předtím vzdálili od Boha a od jeho přikázání, a proto obnova jejich vztahu závisí na jejich návratu k Bohu. Zpověď, společná modlitba, plná účast na mši svaté (spojená s přijetím Eucharistie) působí nejednou jako zázračný balzám na rány manželů. Čím více se oba „přivínou“ k Bohu na etapě nápravy svého manželství, tím rychleji a jistěji vstanou z pádu. Dodávám, že tyto výroky nejsou přáním

plynoucím z mé nábožnosti, ale ověřenou životní zkušeností. pro toto přesvědčení jsou pro mě rozhovory v manželské poradně, které jsem absolvoval s tisíci manželských párů v krizi. Samozřejmě, že i péče o krásný každodenní život je účinnou ochranou před krizí.

Příčiny krizí

Přejdeme však k podrobnější diagnóze. Co kromě vzdálení od Boha a přikázání, bývá nejčastější příčinou manželských krizí? Za prvé: **falešná (nebo zcela neshodná) představa o manželské lásce** a o fungování rodiny u obou manželů. Za druhé: **nezralost znemožňující budovat hlubokou lásku** založenou na altruismu. Dále: **neuvědomování si rozdílů mezi ženou a mužem**, což bývá základem neporozumění, různých výčitek a obviňování z neochoty a špatné vůle. Dále je třeba uvést: **oblast sexuality, ve které se očekávání a představy manželů často neshodují**. Předchozí sexuální zkušenosti, které si jeden nebo oba partneři vnášejí do manželství, sledování pornografie, masturbace, antikoncepce a interrupce a nakonec manželská nevěra způsobují těžko zhojitelné rány a vážně ohrožují manželskou lásku.

Další příčinou manželských potíží je **zanedbávání péče o to, aby manželskému partnerovi bylo se mnou... dobře**, mile a příjemně. Tato péče byla ve fázi zamilovanosti, zalíbenosti a vzájemného imponování zcela přirozená a nevyžadovala námahu. Když však začal běžný život, když přišla únava, stres a obyčejná každodennost, není už tak jednoduché dbát o dobrý pocit manželského partnera. Týká se to i docenění ženy v její ženskosti, tedy ocenění její krásy a dobra, které kolem sebe šíří svou činností. Žena se tehdy cítí milována a to je pro ni nejdůležitější. Muž zase touží být doceněn za svou moudrost, šikovnost, zodpovědnost, námahu spojenou (nejen) s materiálním zabezpečením rodiny. Chce se cítit vážený, potřebný a respektovaný. Problém zvětšuje situace, kdy se muž necítí v manželství nejlépe a jeho „pomsta“ spočívá v tom, že se chová k ženě stále hůř. Podobně i nespokojená manželka se chová k manželovi stále hůř. Neviditelná spirála stále horšího vzájemného chování manželů postihuje mnohá manželství.

Zvláštním a velmi bolestným problémem je **nepřející chování k rodině manželského partnera**, zvláště k jeho matce, se kterou ho spojuje nejsilnější emocionální pouto. Špatné vztahy s tchyněmi dokážou zničit i nejlepší začínající manželství. Nezávisle na tom, zda se tchyně chová skvěle nebo zda je nesnesitelná (i to se stává), je třeba se k ní chovat uctivě už jen proto, že spolu se tchánem (a s Bohem) darovala život našemu manželskému partnerovi.

A poslední zdroj krizí je **neschopnost komunikovat**. Mnoho párů nedokáže vést dialog, který buduje vztah a není koncertem přání, vzájemných výčitek a napomínání, ale přejícím nasloucháním problémů manželského partnera a snahou vyřešit je. Dobrý, empatický rozhovor je prakticky nejsilnějším nástrojem, který slouží budování krásného manželského vztahu, jakož i jeho znovuvybudování v případě krize.

Zmíněné body jsou velmi důležité. Nezačínejme od slov, slibů a ujištění, ale od konkrétních skutků. Slovům lze nevěřit (zvláště po mnoha zklamáních), zato skutky mluví hlasitě. Pokud je budeme dělat s láskou a vytrvalostí, bez znechucení, určitě budou mít efekt, a to dvojitý: člověk, na kterého „útočíme“ dobrými skutky, bude muset dříve či později uznat jejich pravdivost a výmluvnost. že v případě silného zranění je tento proces dlouhodobý. Druhým (stejně důležitým) účinkem je proměna toho, kdo jedná dobře. Karel Wojtyła ve spisu *Osoba a čin* píše, že dobré skutky předcházejí toho, kdo je dělá, a že vnitřní skutky se projevují navenek. Ten, kdo koná dobro, se skrze své skutky stává lepším člověkem. S díky je třeba přijmout i minimální nápravu manželského vztahu, které se nám podařilo dosáhnout. Dává nám totiž jiskřičku naděje, že všechno ještě není ztraceno, že všechno se dá ještě napravit. Dokonce i drobný úspěch dává křídla. A pokud manželé nebudou jeden druhému křídla lámat, tento maličký úspěch může být začátkem opravdové proměny.

(podle Milujte sa)

Panna Maria pomáhá křesťanům od začátku

Podíváme-li se na Loretánské litanie, zjistíme, že sestávají z nádherných zvolání, která vznikla v srdcích lidí milujících přečistou Dívku, svatou Matku,

Bohorodičku – Pannu Marii. Všimněme si dnes jedné invokace, kterou ji označujeme za Pomocnici křesťanů.

Každé svolání z mariánských litaní má kořeny v životě Panny Marie. Tedy i to o její pomoci. Kde pomáhala? Inu, pomáhala a mnohokrát! Vzpomeňme si na její návštěvu u svaté Alžběty. Když se dozvěděla, že její příbuzná také čeká dítě, neváhala a vydala se ji navštívit a pomáhat jí. Pomáhala lidem doma, pomáhala sousedům a vidíme ji pomáhat i na svatbě v Káně Galilejské. Tady její pozorné oko zjistilo, že svatebčané nemají víno. Rychle situaci vyhodnotila a rozhodla se zabránit hanbě, kterou by pro „nepřipravenost“ novomanželé utrpěli. Panna Maria se chopila iniciativy a na její prosby Boží Syn Ježíš udělal zázrak (srov. Jn 2,1-12).

Ježíšovi pomáhala při veřejném působení, pomáhala i ve večeradle, když apoštolové očekávali seslání Ducha Svatého. Ona s ním už zkušenost měla, a proto je jistě moudře vedla ke kontaktu s ním. Mariinu pomoc cítili křesťané i během celé své historie. Cítili to ve svém osobním malém životě, ale i v obrovském rozsahu, když se lámaly dějiny a osud křesťanství závisel na její mimořádné pomoci. V dějinách vidíme její zásahy ve chvílích, kdy šlo o všechno. Připomeňme si některé události.

Bitva u Lepanta

Západní křesťanství v 16. století prožívalo jedno z největších dramát svých dějin. Křesťané byli nejednotní a do Evropy se tlačili Turci s islámem. A ti se netajili svým záměrem proniknout na Západ a později do Říma, kde sídlil papež. Křesťanům hrozila nevidaná katastrofa. Zatímco zde se tloukli protestanti s katolíky, Turci zorganizovali obrovskou armádu a přesouvali ji mohutnou flotilou lodí. Katolíci narychlo dali dohromady Námořní ligu složenou ze Španělů, z Benátčanů a Papežského loďstva a schylovalo se k osudné bitvě. Ta se odehrála 7. října 1571 u řeckého přístavu Lepante. Turci útočili ve tvaru půlměsíce, křesťanská vojska ve tvaru kříže. Papež Pius V. (1566 -1572) vyzval věřící k úpěnlivé modlitbě růžence, aby byli Turci zastaveni. A všechno svěřil do rukou Panny Marie.

V den námořní bitvy vál pro křesťanské loďstvo velmi nepříznivý vítr. Ale boji se už nedalo vyhnout, a tak došlo ke střetu. A tady, podle výpovědí přítomných, nastal zvrát. Vítr změnil směr a křesťanské vojsko zaznamenalo nevídané vítězství. Turci utrpěli obrovské ztráty a sám velitel se horko-těžko zachránil. Je zajímavé, že ještě předtím, než přišla zpráva o výsledku bitvy, papež řekl, že křesťané zvítězili, a přikázal zvonit na oslavu. Poslové vítězství za pár dní potvrdili a Pius V. z důků ustanovil 7. říjen za svátek Panny Marie Růžencové. Od té doby se u katolíků denně třikrát zvoní a zve k modlitbě Anděl Páně. Kromě toho přikázal, aby v Loretánských litaních byla Panna Maria vzývána i jako Pomocnice křesťanů. I vojáci, kteří se vraceli z boje, ji vzývali jako Pomocníci. V Benátkách, v Palazzo Ducale, je obrovský obraz, který znázorňuje tuto bitvu. A na něm je napsáno: „Ani mocnosti, ani zbraně, ani velitelé nás nedovedli k vítězství, ale Panna Maria Růžencová.“ A vedle titulů Potěšení zarmoucených a Útočiště hříšníků dopsali: Pomocnice křesťanů.

Bitva u Vídně

Turecké nebezpečí však stále hrozilo. Tlupy muslimů pronikaly do Evropy a Slovensko se nacházelo v nárazníkové zóně. Hordy Turků se proháněly po vesnicích, loupily a vraždily naše předky. Po více než sto letech od bitvy u Lepanta se během protihabsburských povstání spojili uherští vzbouřenci s tureckými vojsky a ty v síle 200 tisíc mužů obklíčili Vídeň. Císař Leopold I. měl jen kolem 33 tisíc vojáků a 56 kanónů. Panovník před hrozcím nebezpečím odešel do Lince. Na obranu města zanechal jen 6 tisíc vojáků. K nim se přidali studenti i dobrovolníci, ale počet obránců Vídně nepřevyšoval 15 tisíc. Celá Evropa vnímala blížící se zápas s Turky jako obranu křesťanství před islámem.

Na scénu vstupuje biskup slovenského původu Juraj Slepčanský (1595-1685), který osobně šel za polským králem Janem III. Sobieskim a řekl mu, co hrozí Evropě a křesťanství. Král si uvědomil nebezpečí, zorganizoval silné vojsko

a urychleně se vydal Vídní na pomoc. Poláci toto tažení svěřili Panně Marii, před bitvou se mnozí vyzpovídali a svěřili své osudy nebeské Matce. Turci nabí-

dli Vídeňanům podmínky kapitulace. Mezi nimi byl i přestup na islám. Když je obránci nepřijali, začali 300 kanóny ostřelovat město. Zároveň plenili okolí a asi 100 tisíc křesťanů vzali do zajetí. Situace byla stále kritičtější a asi polovina obránců Vídně padla. Schylovalo

se k rozhodující bitvě, ale to se už blížila spojenecká armáda. Křesťanská jízda sestávající z osmnácti tisíc Poláků, Bavorů a Sasů se 12. září 1683 pustila do prudkého útoku a zahнала nepřítele na útek. Asi 10 tisíc Turků padlo a pod hradbami nechali všechny kanóny i zásoby. Křesťanští otroci byli osvobozeni a postupně nastalo osvobození dalších podrobených zemí. I toto vítězství se připisuje Panně Marii, Pomocnici křesťanů, a na památku máme v toto datum vzpomínku na Nejsvětější jméno Panny Marie.

Madona pro těžké časy

Nepřátelství k Církvi se v dějinách lidstva neustále objevuje a často přichází z nečekané strany. Organizátoři Francouzské revoluce otevřeně vystupovali proti Církvi a z té doby mají katolíci mnoho mučedníků. Trpěli nevinní prostí lidé, kněží i řeholníci. A když se lidé v kraji Vendée nechtěli k divoké revoluci přidat, poslali tam revoluční vůdci, hlásající rovnost, bratrství a svobodu, vojsko a genocida na křesťanech dosáhla nevídaných rozměrů. Zavražděných byly statisíce věřících. Po těchto tragických událostech začal vládnout ve Francii Napoleon a jeho touha po moci byla nezkrotná. Troufl si i na samotného papeže. V roce 1809 zajal Pia VII. a odvěkl ho do Savony. Věrní křesťané se vroucně utekli k Panně Marii, Pomocnici křesťanů, a prosili ji o pomoc. Po pěti letech, v březnu 1814, se papež dostal ze zajetí a den příjezdu do Říma 24. května ustanovil svátek Panny Marie, Pomocnice křesťanů. Na bitvy a historické události lidé později zapomněli, ale úcta k Panně Marii, Pomocnici křesťanů, zůstala. Nazývali ji také Madona pro těžké časy. Lásku k Pomocnici křesťanů velmi rozšířil svatý Jan Bosco. Ten ve svých dílech nejprve šířil úctu k Neposkvrněné. Ovšem časy, ve kterých žil, byly opět nepřátelské vůči věřícím a práce

při šíření evangelia bylo nesmírně mnoho. Proto usoudil, že on i křesťané potřebují pomoc. Á u Panny Marie ji našel. Tuto úctu zanechal don Bosco i svým salesiánům. U nás se v totalitních časech vědělo, že kdo zvolal invokaci Panno Maria, Pomocnice křesťanů, měl úzké propojení na salesiány.

Madona pro dnešní časy

Žije-li naše doba nějaký příběh, tak je to zejména příběh ztráty a ničení duchovního. Člověk tvoří stále nové věci, ale ty často nepodporují rozvoj ducha, ale právě naopak. Ubíjejí ho, ničí lidskou ryzeost, křiví charaktery, přivádějí do beznaděje a slepých duchovních uliček. Máme moderní výtobytky vědy, technologie, média, strategie řízení, ale i společenská hnutí a procesy, které obírají člověka o jeho původní lidskou identitu.

Člověk se odlidšťuje, fragmentuje, uzavírá, vzniká pseudokultura s náběhem do iracionality, mělkých emocí a nesmyslných souvislostí. Zasahuje to vztahy, zákony, umění, společenský život. A ještě se přitom chlubíme, že tu máme „moderní“ civilizovanou společnost. Absurdní! Jakoby to mělo být naším cílem. Ale tato modernita staví na chladných vztazích a nelidských principech! Tento „domeček na kuří nožce“ může raz dva padnout! Naštěstí ještě mnozí mají přesvědčení, že dějinami nekráčíme sami. Ano, opět máme těžké časy, ale Panna Maria, Pomocnice křesťanů; Madona pro těžké časy, kráčí s námi. Prosme ji o pomoc, ať z tohoto společenského chaosu opět vyjdeme vítězně.

Pomocnice v našem životě

Říká se, že matku není ani tak třeba zkoumat, jako zakusit. A to můžeme říci i o Panně Marii. Máme se s ní učit žít. Udělali bychom chybu, kdybychom se Matky dotýkali jen povrchně, množstvím mělkých slov, nic necítících emocí. Marii je třeba pochopit v bohatství její duše, v její kráse, dobrotě, pokoře, odevzdanosti, v nasazení za Ježíše, ve vidění věčnosti, v dimenzi věčného života. Její tajemství není ani v pěkných obrázcích. Marii je třeba zakusit v hluboké lásce, v jejím šarmu, půvabu, duchovní jiskře, v nadšení pro věci, které jsou božské. S Marií se musíme dostat někam jinam. Do jiného světa, který je však tady, mezi námi. Maria ho odkryla, vešla do jeho tajemství a viděla Pána i svět jinak než my. Narazila na Boží vznešenost, nádheru, velkodušnost. A na to nás chce napojit, do tohoto světa uvést! Maria se celá ponořila do Boží velkoleposti,

a přitom i do jeho nádherné jednoduchosti. Objevila nevídané vlastnosti Boha, a proto i její odkaz, závěť v Písmu svatém, je plná důvěry: „Udělejte všechno, co vám řekne!“ (Jan 2,5). Maria vždy přivádí k Synu, k Bohu. Ví, že v tom je nesmírně důstojný, krásný, smysluplný a radostný život. A především v tom nám pomáhá, je naše Pomocnice, ale ne Služebnice, v tom je obrovský rozdíl, je Služebnice Páně, ale Pomocnice křesťanů. To znamená, že nejprve musíš pohnout kostrou, přidat ruku k dílu, zapnout svůj mozek i vůli. Lenochům se nemá pomáhat, a to je zase můj vzkaz.

(podle KN)

Jak vypadá Panna Maria podle Turínského plátna?

Jak podle muže z Turínského plátna, ve kterém bylo zabaleno tělo Ježíše Krista, vypadá jeho Matka – Panna Maria? Tento výzkum vytvořil podobu Boží Matky v různých etapách jejího života.

Výzkumu podoby Boží Matky se věnoval profesor Átila Soares Da Costa Filho, antropolog, historik a výzkumník, společně s americkým designérem Rayem Downin-
gem. Na základě zkoumaného muže z Turínského plátna a použitím umělé inteligence vytvořili tento obraz Boží Matky.

Pomohla umělá inteligence

Výzkum začal experimenty s využitím umělé inteligence a pokročilé technologie konvolučních neuronových sítí pro změnu pohlaví.

Po tomto úkonu umělec Ray Downing provedl několik úprav obličeje, manuální korekce z hlediska antropologické fyziognomické třicetileté ženy, která by měla být z Palestiny před dvěma tisíci lety.

Následně výzkumník prozkoumal teologické studie o Neposkvrněném početí Panny Marie. Věříme-li, že tělo, které bylo zabaleno do Turínského plátna, byl Ježíš Kristus, můžeme věřit, že tvář, která je skrze toto plátno vytvořena v úpravě na ženské pohlaví, může patřit Boží Matce – Panně Marii.

Kromě její dospělé podoby vytvořil výzkumník i podobu Marie v teenagerských letech či jako desetileté děvčátko.

Spojení vědy a víry

Výsledky výzkumu o podobě Panny Marie přijal i nejvýznamnější světový výzkumník a autor významných přednášek Barrie M. Schwartz, který se dlouhodobě věnuje výzkumu plátna.

Na závěr ve svém blogu o tomto projektu profesor Átila Soares Da Costa Filho píše povzbudivou myšlenku: „Když se úžasná technologie 21. století zabývá kontroverzními tématy, jako je víra a neviditelnost, pochopíme, proč víra a věda nikdy neměly být odděleny.“

Jelikož už má věda takové možnosti, můžeme skrze ni posílit svou víru. A navíc si můžeme lépe představit, s kým se jednou setkáme v nebi.

(podle internetu)

Bůh je docela blízko nás

Měsíce květen a červen jsou obdobím, kdy se slaví první svaté přijímání, biřmování. Do tohoto období připadá i slavnost Nejsvětějšího Kristova těla a krve. Je to příležitost i pro nás společně se zamyslet nad tajemstvím Eucharistie.

Mluvit o Eucharistii, o svátostné přítomnosti Pána Ježíše je velkou výzvou. Nejen proto, že tato svátost je středem či jádrem katolické víry a právem se označuje jako *mysterium fidei* – tajemství víry, ale také proto, že se dnes vytrácí smysl pro posvátno, pro tajemství.

Co prožil Tomáš Akvinský

Největšímu scholastickému mysliteli sv. Tomášovi Akvinskému se 6. prosince 1273 přihodila zvláštní událost. Nevíme přesně, co se v ten den, kdy slavil mši svatou, stalo. Víme jen, že to, co prožil, hluboce změnilo jeho život. *Teologická suma*, na které sedm let pracoval, zůstala nedokončená. Jeho sekretář Reginald von Piperno zaznamenal slova sv. Tomáše: „Už víc nezvládnou. Všechno, co jsem napsal, se mi zdá jako sláma v porovnání s tím, co jsem viděl.“ Když tak velký myslitel a teolog, autor nejkrásnějších hymnů o Eucharistii, se neodvažuje dál psát, o co s větší bázní musíme my přistupovat k tomuto tajemství, které Druhý vatikánský koncil nazývá pramenem i vrcholem života Církve, říká: „Z liturgie tedy, především z Eucharistie, jako ze zdroje do nás proudí milost; liturgií se nejúčinněji uskutečňuje v Kristu posvěcení člověka a oslava Boha, a právě k tomuto cíli je zaměřeno všechno ostatní působení Církve.“ (SC10).

Ten, kdo je Pravda, nelže

Krise Církve se dá označit také jako krize Eucharistie a její chápání. V některých zemích Evropy se kostely staly muzei či restauracemi, vytratili se z nich svatostánky i lidé, kteří přicházeli na adoraci. Už papež Pius XII. v roce 1947 v encyklice *Mediator Dei* kritizoval, že na některých místech během dne zůstávají kostely zavřené a tak se věřícím brání navštívit Pána Ježíše přítomného ve svatostánku. Přitom jde o svátost všech svátostí, jak říká dekret Druhého vatikánského koncilu *Presbyterorum ordinis*: „Eucharistie obsahuje celé duchovní dobro Církve, totiž samého Krista, našeho velikonočního Beránka.“ Katolická víra učí, že v Nejsvětější svátosti je přítomen celý Kristus, „opravdivě, skutečně a podstatně tělo a krev spolu s duší a božstvím našeho Pána Ježíše Krista“. Samozřejmě, toto nelze poznat smysly, ale pouze vírou, která se opírá o samého Boha. Když sv. Cyril Alexandrijský komentuje slova „*Toto je moje tělo, které se za vás vydává*“ (Lk 22,19), říká: „Nepochybuji, zda je to pravda, ale raději s vírou přijmi Spasitelova slova, neboť ten, který je Pravda, nelže.“

Svátost Božího příchodu

Katechismus Katolické církve hovoří o Eucharistii z několika úhlů pohledu: jako o vzdávání díky a chvály Otci; jako o obětní památce Ježíše Krista a jeho těla – Církve; jako o Kristově přítomnosti mocí jeho slova a jeho Ducha, i jako o velikonoční hostině.

Eucharistická přítomnost nás ujišťuje, že Bůh přišel. Dalo by se říci, že Eucharistie je svátostí Božího příchodu. Představa, že člověk chce proniknout

do nadpřirozené sféry, kdesi do transcendentní, nekonečna, je vlastní všem náboženstvím. Ale to, že samotný nekonečný, neomezený Bůh vstoupí do konečného a omezeného času a prostoru, je čímsi mimořádným. Vzdáleného, nekonečného Boha zvěstují všichni, ale Boha, který se stal tělem v konkrétním čase a prostoru (srov. Jan 14, 14), že se ho dá dotknout, lze ho vidět a slyšet (srov. 1 Jan 1, 1 - 3), to je specifikum křesťanství. Myslím, že smíme říci, že Eucharistie svátostně vyjadřuje tajemství vtělení, že Bůh se stal člověkem, že je Emanuel, Bůh s námi: Ježíš Kristus je přítomen v Nejsvětější svátosti ne proto, že já v něho věřím, ale proto, že on sám přislíbil a zaručil svou přítomnost. V křesťanské víře je všechno dar, všechno je milost. A Eucharistie je darem všech darů.

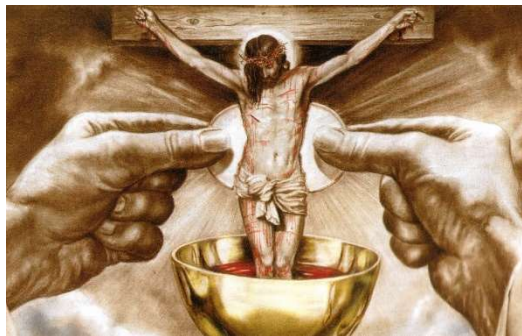

Cena smrti a zmrtvýchvstání

Hans Urs von Balthasar stručně a výstižně definoval Eucharistii: „Je to dar Otce, kterým je Syn a který je možný jen v Duchu Svatém.“ I z toho je vidět, že Eucharistie je darem a tajemstvím celé Nejsvětější Trojice. Na jiném místě Balthasar říká, že „Eucharistie nás učí, že to nejnepatrnější je nejvzácnější“. Při našem společném uvažování je třeba si uvědomit, že Eucharistie je víc než jen hostina, na kterou by zdánlivě měli mít všichni nárok. Joseph Ratzinger zdůrazňuje, že Eucharistie je mnohem více, neboť stálá smrt Ježíše Krista a majestát jeho smrti a zmrtvýchvstání se v ní zpřítomňuje. Jinými slovy se dá říci, že trojice skutečností tvoří paschální tajemství, které se zpřítomňuje v Eucharistii, a to slova řečená ve večeřadle, smrt Ježíše Krista na kříži a zmrtvýchvstání. Zelený čtvrtek, Velký pátek i Velikonoční neděle – slova ve večeřadle, smrt na Kalvárii a zmrtvýchvstání na velikonoční ráno. Druhý vatikánský koncil v dogmatické konstituci *O církvi říká*: „Kdykoli se slaví na oltáři oběť kříže, v níž "byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus" (1 Kor 5,7), uskutečňuje se dílo našeho vykopení.“ (LG 3).

Vdechování a vydechování Ducha

Přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii nás ujišťuje i o dynamice Ducha Svatého. Církev nevěří jen to, že Ježíš je „nějak“ přítomen v Eucharistii, že by jeho

přítomnost byla jen něčím statickým, ale tuto přítomnost spojuje vždy s dramatem Ježíšovy smrti na kříži a jeho vítězstvím nad ní. To je paschální tajemství nebo dílo vykopení: Duch je ovocem Ježíšovy oběti na kříži, jeho vydechl (srov. Lk 23,46), ale zároveň i ho vdechl Ježíš učedníkům po svém zmrtvýchvstání

(srov. Jn 20,22). Tím stejným Duchem Svatým naplnil prvotní Církev o Letnicích, jak se o tom píše ve Skutcích apoštolů (Sk 2,1-47). Kde je Pán, tam je i Duch a můžeme spolu se svatým apoštolem Pavlem říci: „Pán je Duch“ (2 Kor 3,17). Tedy i eucharistickou přítomnost Ježíše Krista je třeba chápat jako pneumatologickou skutečnost. Ne nadarmo se kněz před proměněním modlí: „Posvěť tyto dary rosou svého Ducha, aby se nám staly tělem a krví našeho Pána Ježíše Krista.“ Jsme pozváni, abychom eucharistickou přítomnost Krista chápali jako neustálé vydechování Pánova Ducha z jeho obětovaného a oslaveného těla do jeho mystického těla, kterým je Církev. Zde je vyjádřen smysl eucharistické adorace, díkůvzdání, chval. Jednoduše být s ním, být naplněn jeho Duchem a tohoto Ducha vyprošovat pro Církev i svět. Zde lze vnímat, jak se to všechno spojuje – tajemství Nejsvětější Trojice s tajemstvím našeho vykopení a tajemstvím Církve i Ducha Svatého.

Hojné ovoce Eucharistie

Připomeňme si ještě ovoce Eucharistie i jejího přijímání. Mluví o něm Katechismus Katolické církve (KKC1391 -1405). Jedná se o praktické důsledky pro náš duchovní život. Zmíním jen některé:

■ Přijímání prohlubuje naše sjednocení s Kristem. Důvěrné sjednocení s Ježíšem Kristem je hlavním ovocem přijímání Eucharistie. Pán Ježíš říká: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6, 56).

■ Přijímání nás odlučuje od hříchu. Kristovo tělo, které přijímáme, je „obětováno za nás“ a krev, kterou pijeme, „je vylita za nás k odpuštění hříchů“. Eucharistie nás nemůže sjednotit s Kristem, aniž by nás zároveň neočistila od hříchů. Svatý Ambrož říká: „Já, který stále páchám hřích, musím mít stále lék.“ I když není třeba zapomenout, že Eucharistie nenahrazuje svátost smíření, ale předpokládá ji. Ona je svátostí smířených.

■ Eucharistie vytváří jednotu tajemného těla, tedy utváří Církev. Církev slaví Eucharistii jako to nejdůležitější pro její růst i posvěcování.

■ Eucharistie zavazuje vůči chudým. Blahoslavená Matka Tereza říká: „Ráno se klaním Kristu v hostii a během dne se mu klaním v těch nejhudších z chudých.“

■ Eucharistie je závdavek budoucí slávy, tedy naděje na „nové nebe a novou zem, na kterých přebývá spravedlnost (2 Pt 3, 13). Svatý Ignác Antiochijský ji nazývá „lékem nesmrtnosti a protijedem, abychom nezemřeli, ale navždy žili v Ježíši Kristu“.

Závěrem ještě slova z Knihy Deuteronomium: „Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho vzýváme.“ (Dt 4,7). Prosme Pána, aby v nás znovu vzbudil radost z jeho přítomnosti a blízkosti, aby nás vedl a oživoval svým Duchem Svatým, abychom se mu klaněli v duchu a pravdě, neboť bez adorace není možná proměna světa.

(podle KN)

Boží tělo vnímané očima svatých žen

Už dlouhou dobu se snažím proniknout do podstaty toho, co si asi sv. Terezie Benedikta z Kříže – Edita Steinová – myslela, když prohlásila, že „ženská duše dosáhne svého naplnění v nejužším sjednocení s Božským Srdcem v eucharistickém a liturgickém životě“.

Terezie Benedikta, ale i mnohé další velké mystičky měly mimořádně hluboký vztah k chlebu života. Silně vnímali a prožívali, že jsou nevěstami Beránka.

Cítát z dokumentu Druhého vatikánského koncilu „Eucharistie je pramen a vrchol celého křesťanského

života“ (Lumen gentium 11) vhodně naznačuje účast na Božím životě a jednotu Božího lidu, na kterých se zakládá Církev. V Eucharistii je vrchol činnosti, kterou Bůh v Kristu posvěcuje svět, a také kultu, který lidé prokazují Kristu a skrze něho Otci v Duchu Svatém.

Touha po Božském Srdci podle Terezie Avilské

Svatá Terezie Velká v *Knize života* povzbuzuje k velké důvěře, protože je „velmi vhodné neumenšovat své touhy, ale věřit, že s Bohem, usilujeme-li krok za krokem, i kdyby se to pak nestalo, můžeme přijít tam, kam s jeho milostí přišlo mnoho svatých. Kdyby se nebyli rozhodli přát si to a postupně i usku-tečňovat, nikdy by nebyli dosáhli tak vysokého stavu.“ O jakém vysokém stavu může člověk a zvláště žena dnešní doby snít, aby pro jeho dosažení mohla vložit celé své bytí a vyvinout maximální úsilí?

Sestra Stanislava Ernstová, uršulínka, řekla pozoruhodnou větu: „Kristus jako Velekněz zvětňuje svou vykupitelskou oběť ve svatyni nebes a na našich oltářích, posvěcuje, kněžsky působí v Eucharistii.“ Co znamená kněžský působit v Eucharistii? Podle poznání, které jí udělil Pán, kněžské působení spočívá v přinášení oběti.“ Čím větších obětí jsme schopni, tím více budeme kněžský působit. Sestra Stanislava má na mysli všeobecné kněžství, které bylo uděleno křtem nám křesťanům, a jen málo si to uvědomujeme. Máme účast na proroc-kém, kněžském a královském úřadě Krista. Duch Svatý je jako vítr, o kterém nevíme, odkud vane, ani kam směřuje. Mnozí se dnes ve světě ozývají a pozve-dají svůj hlas, aby podpořili myšlenku kněžské svěcení žen, jako by bez něj žena křesťanka nemohla být naplno ženou, jakoby jen prostřednictvím něho nabyla hodnosti, která jí v dějinách Církve byla opakovaně odpírána, není-li tento jev jedním ze znaků ztráty smyslu ženy pro přiná-šení oběti v běžném životě? Není to projev nenaplněného života ženy, její duše i srdce, jehož smyslem je darovat život a sebe? Kardinál Ratzinger řekl o ženě v současném světě, že se nerozumně zřídá obou svých velkých a jedi-nečných předností, dvou korun, které ji zdobí: nechce být ani pannou, ani matkou. Kdo ztratí smysl svého bytí i života, ten musí bloudit a zabloudit. Nenajde-li východisko z bludiště, zahyne.

Adorování svaté Kláry, panny

Čas jsou peníze, říká známé přísloví, ale můžeme ho upravit na něco význačnějšího: Čas jsou vztahy. Jak moc dnešní člověk potřebuje milost a krásu,

aby mohl žít v Božím čase, v *kairosu* – době spásy, zažít Boží zjevení. Není to utopie, ale sen a možnost, která má být zrealizována. Svatost nesestává z množství „dobrých skutků“, ale z kvality denně prožívané lásky.

Kontemplace a adorace jsou více než jen skutky. Jsou všeobecným postojem denního života, ve kterém člověk udržuje Boží prvenství. Krása spočívá právě v tom, že necháme, aby se na nás Bůh díval. Sestra Gabriela Mistralová OFS, spisovatelka, to vyjádřila takto: „Bože, když se ty na mě díváš, stávám se krásnou.“ Krása duchovního povolání tkví v této harmonické duchovní stavbě, kde všechno má své místo, neboť se vztahuje a soustřeďuje na snoubenecký vztah s Pánem, ať jde o čas, prostor, práci, odpočinek, mlčení nebo slovo, ten, který v nás přebývá, nás i očekává, svatý Augustin nás vybízí, abychom nešli ven „Bůh se nás dotýká zevnitř a uvnitř. Svatá Klára je znázorňována se svým atributem: Oltářní svátostí. Eucharistie byla jejím životem. Na smrtelné posteli zaznívá její vzkaz, plný vděčnosti a přetékající zamilované lásky k Mistrovi, i 750 let po její smrti. „Buď pochválen, Pane, že jsi mě stvořil!“ Její neporušené tělo, objevené teprve před několika desítkami let, svědčí o vysokém stupni čistoty, kterého dosáhla ve spolupráci s milostí, o jaké sotva máme ponětí. Ve svém životě dosáhla takového vztahu k našemu Pánu, který ji obrousil jako nejvzácnější diamant. Svatá Klára mohla vyhlásit a napsat, co může porozumět jen ten, kdo sám okusil něco podobného: „Co se mi zdálo hořkým, se proměnilo ve slast mé duše i těla“ (*Testament 3*). Jak úžasné se dokázala tato světice smířit sama se sebou a stát se ikonou, zrcadlem, které odráželo Ženichovu podobu.

O kněžství a Eucharistii od Kateřiny Sienské

Kolik zmatků nacházíme často i u teologicky vzdělaných lidí. K rozplynutí pochybností stačí přitom sáhnout po nauce svatých. Svatou Kateřinu Sienskou, učitelku Církve a spolupatronku Evropy, poučoval sám Pán. V *Dialozích* píše o služebnících – ministrech, tedy o kněžích svaté Církve. Aby to mohla do hloubky vidět a chápat, má otevřít oko intelektu. Oko zde má mystický význam, jeho zornicí je víra, kontemplující tajemství Nejsvětější Trojice. Kateřina se má zahledět na důstojnost kněží, která spočívá v tom, že jim Pán

dal do rukou poklad, svěřil Eucharistii, kterou se mohou sytit přímo na Pánově hrudi. Pán spojil svou božskost s lidskou přirozeností, čímž lidská přirozenost převýšila přirozenost andělů. Tuto velikost dal Pán každému rozumnému tvorovi, ale v nejvyšší míře služebním kněžím. To oni z Pánova pověření proměňují chléb – plod práce lidských rukou na slunce života, kterým je Beránek, a víno na jeho krev. Tělo nemůže být vydáno bez krve, bez duše vtěleného Slova. Tak jako slunce se nemůže rozdělit, nemůže se ani božství v hostii oddělit od člověčenstva. Proto v každé částce Eucharistie je přítomen celý Kristus. Věřící, který přistupuje k Oltární svátosti, přináší s sebou světlo – svatou touhu přijmout tuto svátost. Potřebnou dispozici dostal ve křtu a svátosti smíření, a to pro sílu krve Slova, neboť jinak by nemohl být účastný tohoto světla, byl by jako zhasnutá lampa. Takoví jsou lidé, kteří nemají víru a nejsou schopni milovat nadpřirozeným způsobem. Chléb, který přijímáme v Eucharistii, je chlebem lásky. Kdo nemá lásku, nedokáže ji ani přijmout. Jak úžasnou odpověď v tom nacházejí ti, kdo nechápou, proč Církev lidí ve smrtelném hříchu nepřipouští k Eucharistii. Nejde o diskriminaci hříšníků, ale snahu ochránit je před větším zlem. Kdo nehodně přijímá, páchá svatokrádež. Pokrm, který je mu určen ke spáse, mu slouží k odsouzení a zatracení. Naopak, duše, která dospěje ke sjednocení s Pánem při svatém přijímání, je v ohni Boží lásky a sleduje nauku Pravdy, stoupá prudčeji či méně prudce k němu podle toho, kolik oleje přikládá do ohně své lampy.

Mystické zkušenosti bl. Angely z Foligna

Pán si stěžoval Angele z Foligna při jedné mši svaté, že existuje mnoho lidí, kteří mu rozbíjejí záda, až z něj vytéká krev. Kněz v tu chvíli právě rozlomil proměněnou hostii a Angela prosila, aby to nebyl on. Dostala ujištění, že on to nikdy neudělá. Tak velmi se tomu potěšila, že začala vnímat Boží přítomnost a Trojici všude, ale nejvíce se dokázala kochat v blízkosti Kristova těla uloženého ve svatostánku. Zeptala se Pána, proč tomu tak je. „Jsem zavřený ve svatostánku a díky tomu se to, co říkám, uskutečňuje prostřednictvím zvláštního zázraku.“

Po svatém přijímání byla Angela nadmíru spokojena. Dostalo se jí takové útěchy od Boha, že nabyla jistoty, že přijímání očišťuje, posvěcuje, posiluje a zachovává duši.

Jednou při pozdvihování pocítila duše bl. Angely velkou radost a zaslechla slova: „Tohle je člověk, který byl ukřižován.“ Ihned upadla do extáze ticha, kterou nelze popsat.

Ocitla se před božstvím Krista a slyšela nesmírně tichá a slastná slova: „Tady je všechna radost andělů, všechna radost svatých a celá tvá radost.“

V kterýsi jiný den při mši svaté slyšela, že ne velcí učenci Písma svatého si zasluhují chválu, ale ti, kteří ho uskutečňují v praxi. Všimla si, jak se celá Bible završuje v příkladu Kristova života.

V Bazilice sv. Františka v Assisi zažila během mše svaté velké, nové a obdivuhodné věci. Měla dojem, že prožívala to, co sv. František, když opouštěl své tělo. Byla to tak nepopsatelná radost, že kdyby nevěděla, že Bůh dělá všechno s mírou, byla by přesvědčena, že tato radost je nezměrná. V této situaci ji oslovil hlas: „Já jsem František, poslán od Boha. Pokoj Nejvyššího ať je s vámi.“ Potom jí řekl: „Světlo, dcero Světla, které je světlem všech světél. Vzkaž jim, jak velkou moc má to, že jsem opustil vlastnictví.“ Angela pochopila, že jde o chudobu, kterou nařizoval zachovávat. „Odporučuj těm, kdo mě následují, milovat, co jsem miloval já.“ Po dlouhém zjevení sv. Františka následovala Boží uchvácení, ve kterých jasně pochopila, že nikdy nebylo a nebude možné poznat způsob, kterým přichází Kristus k lidské duši v Oltární svátosti.

Svátost svátostí

Eucharistie je duchovní oběť zpřítomňující jedinou oběť Krista Spasitele. Zahrnuje oběť Církve (mši), která je obětí chvály, duchovní obětí, čistou a svatou obětí, neboť završuje a převyšuje všechny oběti Staré smlouvy. Je středobodem liturgie Církve, slavením svatých tajemství, Nejsvětější svátostí (Svátostí svátostí) i jako mše, i jako uchovávané způsoby ve svatostánku.

(podle KN)

Svátek Nanebevstoupení Páně ***- slavení i poselství***

Z historických pramenů je známo, že svátek Nanebevstoupení Páně slavili křesťané již ve 4. století, vždy čtyřicátý den po Ježíšově zmrtychvstání. Tato událost připomíná, že završení našeho života je ve věčnosti.

Vážená redakce,

v těchto dnech slavíme Nanebevstoupení Páně. V souvislosti s tím by mě zajímalo, jaký je jeho biblický obsah i jaké bylo liturgické slavení v minulosti. Také uvažuji nad tím, v čem spočívá poselství tohoto svátku pro současného člověka. Děkuji za odpověď.

Jaroslav

Milý Jaroslave,

vaše otázka obsahuje tři podotázky: biblický obsah svátku Nanebevstoupení Páně, jeho liturgické slavení v minulosti a aktualizace pro dnešek, na které odpovím.

Písmo svaté na několika místech hovoří o nanebevstoupení Pána Ježíše, především jsou to evangelisté Marek a Lukáš (srov. Mk 16, 19 a Lk 24, 50 - 53). Skutky apoštolů (1,1-11) také zmiňují, jak se Ježíš čtyřicet dní po svém umučení zjevoval apoštolům a poskytl jim mnoho důkazů, že žije, a jak byl před jejich očima vzat do nebe.

O slavení tohoto svátku s jistotou víme, že křesťané ho duchovně prožívali od poloviny 4. století. Nanebevstoupení Páně se slaví čtyřicátý den po Ježíšově zmrtychvstání, to znamená ve čtvrtek po 6. velikonoční neděli, ale i s možností přesunout ho na následující neděli. Cestopis poutnice Egerie *Pouť do Svaté země* z roku 384 popisuje, že Církev v Jeruzalémě tajemství nanebevstoupení Páně slavila na den Letnic na místě, odkud Pán vystoupil do nebe. Tam si věřící přečetli evangelium o nanebevstoupení a část ze Skutků apoštolů, kde se popisuje tato událost. Od konce 4. století je tento svátek stanoven jako samostatné slavení v rámci liturgického roku.

Svatý Augustin začátkem 5. století připomíná, že Nanebevstoupení Páně se slaví na celém světě. Kromě jeho svědectví se zachovala i dvě kázání Lva Velikého, v nichž hovoří o tomto svátku. Arménský lekcionář z Jeruzaléma také vzpomíná tento svátek a je důkazem jeho slavení i na křesťanském Východě.

Co se týče aktualizace události nanebevstoupení Páně pro dnešek, na které se, milý Jaroslave, ptáte, pomůžu si slovy sv. Augustina: „Dnes náš Pán Ježíš Kristus vystoupil do nebe. Ať s ním vystoupí i naše srdce.“ Tento svátek nám jasně připomíná, kde je završení našeho života. Tímto cílem je nebe. Pokud nás vede láska k Ježíši, tak ať nás stejně spojuje i společná touha po dosažení tohoto cíle – věčného domova.

Kdosi řekl, že přijedeme tam, kam se díváme. Máme-li duchovní zrak upřený na nebe, na Boha, na společenství s ním, přijdeme k němu. Spisovatelka Zenta Maurina, která byla celý svůj život připoutaná na vozík, napsala knihu Mé kořeny jsou v nebi. Pro věřícího člověka je právě nebe místem původu, kde má své kořeny, stejně tak i cíl, a je centrem jeho nejhlubších tužeb.

V evangeliu podle Lukáše čteme: „Pak je vyvedl ven až k Betánii, zvedl ruce a požehnal je. Jak je žehnal, vzdálil se od nich a vznášel se do nebe“ (Lk 24,50-51). Benedikt XVI. k tomu dodává: „Ježíš se loučí s požehnáním. S požehnáním odchází a v požehnání zůstává. Jeho ruce jsou neustále nad tímto světem rozpjaté, Kristovy žehnající ruce jsou jako střecha, která nás chrání. trvalý vztah k učeníkům a světu, ve svém odchodu přichází, aby nás pozvedl nad nás samé a aby svět otevřel pro Boha, a proto se učedníci při návratu z Betání domů mohou radovat.“

Ve víře víme, že Ježíš nad námi drží své ruce rozpjaté v gestu požehnání. A toto vědomí je trvalým základem křesťanské radosti.“

(podle KN)

Odkdy, proč a jak slavíme svátek Božího těla

Zvláštní úcta k Nejsvětějšímu Kristovu tělu a krvi se v Církvi projevuje již od 13. století. Procesí věřících je po zastavení se u čtyř oltářů zakončeno svátostným požehnáním. Tímto způsobem vyznáváme svou víru a slavíme Ježíšovu lásku.

Vážená redakce,

slavíme svátek Nejsvětějšího Kristova těla a krve. Zajímalo by mě, jaký je historický původ a důvod tohoto slavení. Také neumím svým dětem vysvětlit, proč je třeba se přidat k procesí věřících, kteří se zastavují u čtyř oltářů. Jsou takové liturgické obřady i v zahraničí? Děkuji za odpověď.

Karel

Milý Karle,

během liturgického roku máme zejména dva dny vyhrazené zvláštní úctě k Eucharistii. Jde o Zelený čtvrtek – den ustanovení Oltářní svátosti, a slavnost Kristova těla a krve. Tento svátek byl zaveden ve 13. století, kdy se v Církvi vedly živé diskuse, ba až kontroverze na téma Ježíšovy reálné přítomnosti v Eucharistii. V tomto období se pod vedením Božího Ducha dopracovalo učení Církve o Eucharistii, jak ho známe a vyznáváme dnes. Boží lid ke správnému chápání evangelia však nepotřebuje jen dogmata a poučky. Duch Svatý proto zasáhl i jinou cestou. V soukromém zjevení augustiniánské jeptišce sv. Julianě z belgického Lutychu sám Kristus poukázal na potřebu svátku, který by slavil jeho tajemnou, ale reálnou a podstatnou přítomnost v Eucharistii. Sv. Juliana viděla krásný zářivý měsíc, na kterém byla tmavá skvrna. Toto vidění vyjadřovalo, že v cyklu křesťanských svátků chybí svátek Eucharistie.

Dalším podnětem „shora“ byl i eucharistický zázrak ve městě Bolsena nedaleko Orvieta.

Svátek Božího těla pro celou Církev zavedl papež Urban IV. v roce 1264 bulou *Transiturus*. Původně se slavil pouze v kostelích. Tehdejší mentalita, touha hledět na Ježíše přítomného v Oltářní svátosti a vzdát mu úctu vedla ke vzniku eucharistických procesí. První historicky doložené procesí ke cti Krista v Eucharistii se konalo v Kolíně v roce 1274. Eucharistické procesí nejsou jen naší „zvláštností“, zná je celá Církev. Způsob jejich slavení však závisí na místních zvycích a je v kompetenci místního biskupa usměrnit jejich důstojný a pastorační účinný průběh (srov. CIC can. 944). Zvláštností místních církví ve střední Evropě je, že zastavení se konají u čtyř oltářů a jsou zakončena svátostným požehnáním. Tento projev má své kořeny zřejmě v Německu, v tzv. polních mších, při kterých kněz četl evangelium, otáčel se na čtyři světové strany a prosil o ochranu před živelnými pohromami.

Milý Karle, máte pravdu, že není jednoduché motivovat děti a mládež, aby se zapojili do procesí. Neznamená to však, že by šlo o něco zastaralého, vzdáleného dnešní mentalitě. Naše kultura také zná různé typy oslavných procesí, stačí si vzpomenout na „medailové procesí“ a oslavu našich hokejistů. Děti, zejména prvopřijímající, můžeme zapojit do slavení tím, že zdobí cestu svátostnému Spasiteli sypaním květinových lupínků. Dospívající i my dospělí potřebujeme i rozumové důvody. Pro nás jde o příležitost veřejně se přiznat ke Kristu, překonat čistě soukromé chápání víry, zažít symbolickou zkušenost „putujícího Božího lidu“ posilovaného Eucharistií a především společně veřejně slavit Krista a jeho lásku k nám.

Na závěr si však připomeňme, že eucharistické procesí nás má učit a motivovat k tomu, abychom se my sami stali *christoformi* – nositeli Krista v našem životě. Dělejme tak podle vzoru Panny Marie, která se svým „ano“ Božímu plánu stala první nositelkou Kristova těla.

(podle KN)

Zadáno pro ženy

Když tě ovládá hřích...

Svatá Josefina Bakhita

Svatou Josefínu, která se narodila u Súdánu roku 1869, jako sedmiletou unesli obchodníci s otroky. V průběhu následujících deseti let ji čtyřikrát prodali a stala se obětí nelítostného týrání. Proces jejího obrácení začal, když byla prodána do italské rodiny a začala vodit dcery svého pána na hodiny katechismu. Po získání svobody se stala řeholní sestrou a až do smrti u roku 1947 vykonávala v klášteře domácí práce. Je patronkou Súdánu a její svátek slavíme 8. února.

Jaký hřích tě ztročuje? Možná už léta bojuješ se závislostí nebo trpíš nějakou úzkostnou poruchou. Možná máš sklon chovat se k někomu moc nevlídně. Ať čelíš čemukoli, věz, že díky křtu už nejsi otrokem hříchu. V listu Římanům nám svatý Pavel říká: „Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ (Řím 8,15).

Bakhita od raného věku neznala nic jiného než otroctví. Nakonec se dostala do italské rodiny, která se k ní chovala vlídně a vzala ji s sebou do Itálie, aby se starala o jejich malou dceru. Po určité době strávené v Itálii se rodina chtěla vrátit do Afriky, ale Bakhita s nimi odmítla jít. Paní ji chtěla k tomu donutit, a tak ji předvedla před soud. Rozhodnutí soudu však nepodpořilo její plány. Soud potvrdil, že Bakhita je svobodná, odkdy žije v Itálii, neboť v Itálii bylo otroctví ilegální. Bakhita osvobozená z pout otroctví přijala s otevřenou náručí svobodu. Věděla, že ji získala Boží zásluhou, z vděčnosti proto zasvětila zbytek svého života službě Bohu.

Když cítíš, že hřích se tě snaží zotročit, zvolej: „Abba! Otče!“, abys nezapomněla, že už nejsi otrokem hříchu, ale Božím dítětem.

Vždyť přece víme, že starý člověk v nás spolu s ním byl ukřižován, aby ztratila svou moc hříšná přirozenost a my abychom už hříchu neotročili.

Řím 6,6

*Svatá Josefino,
když jsi odmítla být zotročena,
prokázala jsi obrovskou sílu a odvahu.
Prosím, oroduj za mě,
abych si uvědomila,
že jsem Božím dítětem
a už více nežiji
v područí hříchu.*

III. Tajemná setkání

9. To musíš zvládnout sám

Doposud jsem se snažil představit ti trochu víc Pána a také pomoci ti poznat sebe sama. Přišla chvíle, kdy se budu od tebe vzdalovat. Možná si řekneš konečně!

Ano, konečně. Setkání s Pánem totiž budeš muset zvládnout sám. Ale než se to stane, zkusím ti ještě přinést několik postřehů, jak to zvládnout na jedničku.

A odkud k tomu vzít výchozí materiál? Z Písma.

Velmi naléhavé...

Toto téma otevře příběh, který se stal velmi dávno, ale který stále křičí!

Thébský král Archias prostopášně hodoval, když mu najednou donesli dopis od nejlepšího přítele. Na obálce bylo napsáno: „Velmi naléhavé. Důležité.“ Král se podíval na obálku a s úsměvem řekl: „To počká do zítra. Dopis neuteče.“

Ráno našli krále mrtvého. A co bylo v dopise napsáno?

„Rychle opusť místnost, ve které se bavíš, protože zahyneš rukou úkladného vraha.“

I my máme přítele, který nás vždy varuje před nebezpečím. Jen jestli to považujeme za velmi naléhavé?

Vzájemné volání po sobě

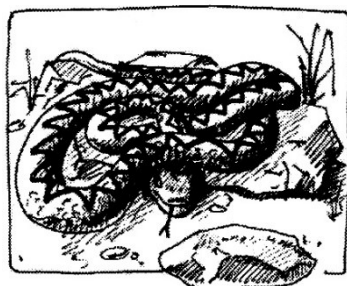
V dějinách lidstva se modlitba jeví jako vzájemné volání Boha a člověka po sobě. V těchto tajemných setkáních Bůh vždy volá první. Proč? Je to jednoduché: „**Neboť víc miluje.**“

Dialog člověka s Bohem je často dramatický, plný emocí a angažuje srdce – celou bytost člověka.

Člověče, kde jsi?

V Písmu máme uvedeno, jak Bůh po prvním hříchu **bolestně** volá na své první dítě: „Kde jsi?“

Adam odpověděl, ale bez obvyklé radosti, jaksi velmi divně: „Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě, ale bál jsem se,..." a vyjevil svůj hřích, i to kdo ho navedl.

A jak se musela zařezávat do Eviny duše bolestná Boží výčitka: „Co jsi to udělala?“ (srov. Gn 3, 1 - 24.)

Tento dialog, toto setkání s Bohem **bylo lidem na hanbu**. Nemají být na co hrdí. Selhali. Zvolili si **svůj styl dialogu – skrze hřích**.

Máme také světlé vzory

Dialog mezi Bohem a lidmi měl potom i jiné, pozitivní podoby:

Ábel obětuje z prvotin svých ovcí a Pán shlédł na jeho oběť.

Henoch vzýval Boží jméno a chodil s Pánem.

Noe byl muž spravedlivý a našel milost u Pána. Zachránil ho před potopou a uzavírá s ním smlouvu, v níž požehná lidstvo.

Důležitý poznatek pro tvé setkání s Bohem: „Pánovi se líbí člověk s udatným a čistým srdcem. **U toho se velmi rád zdržuje.**“

Setkání Pána a Abrahama

Abraham byl neobyčejný muž. Ten to s Pánem uměl. Jen dobře čti: Bůh vyzval Abrahama, aby opustil vlast, a on to riskuje. Vydává se na cestu do neznáma.

Jeho srdce se rozhoduje podle Boha. Slova zprostředkovávají vztah a vše je dotaženo do skutků: Všude, kde se zastaví tento muž mlčení, staví Pánu oltář – je připraven obětovat všechno.

Slovní modlitba: Abraham „zanaříká“ před Pánem až tehdy, když se příslibení (o potomstvu) jaksi neuskutečňovala. Praotec si spočítal své roky a jemně připomíná Pánu, že jeho čas se ztrácí...

Žít s Pánem

Patriarcha byl otevřen pro bližní i Pána, a proto neměl problém přijmout tři tajemné hosty. Host do domu – Bůh do domu. **(Ti tři /Nejsvětější Trojice/ mu zvěstovali narození syna, což je předobraz pozdějšího zvěstování Ježíše.)**

Bůh se mu svěřil s obtížemi „ve věci Sodomy a Gomory“. V Abrahamovi je od té chvíle soucit s Pánem. Důvěrně s ním vyjednává, jak je ještě možné zachránit tyto lidi. (srov. Gn 17, 15-26; 18,1-25.)

Vydržet v dobrém

Abraham věří Bohu i tehdy, když od něho žádá nepochopitelnou, nesmírně těžkou věc: „Obětovat nejdražší, co mu daroval – život syna Izáka.“

Nechápal, ale věřil, že Pán má moc i mrtvé vzkřísit. Uvěřil, i když rozum nechápal.

Miloval Pána nade vše a dočkal se odměny.

Učme se dále

Písmo říká, jak se „rebel“ **Mojžíš** vzbouřil proti egyptské státní moci a musel emigrovat. A najednou k němu mluví Bůh z hořícího keře. Má se před Bohem vyzout – má být čistého srdce. Pán vyznává lásku ke svému lidu a jakoby prosil: „Proto pojď, pošlu tě k faraónovi, vyvedeš můj lid, Izraelity, z Egypta!“ (srov. Ex. 3, 1-22.)

Mojžíš se ptá. Odvážně naznačuje, ať Bůh prozradí své jméno. Pán mu „otevívá srdce“ a říká jméno. Chce, aby jeho lid žil.

Proč se Mojžíš dal tak „prosit“?

Učil se modlitbě. „Nabíral“ na pokorné odvaze. Bude to ještě potřebovat, protože ho čekají těžké chvíle. **Musí mít „kuráž“ nejen před faraonem, ale i svým lidem.** Ti také nejsou tiché ovečky, ale někdy tvrdohlaví berani. Udělají mnoho zla a musí za ně Pána naléhavě prosit, orodovat. Ba nabízí i svůj život za rodáky.

David

Začínal jako pastýř ovcí a najednou byl povolán na „světovou scénu“, na královský dvůr. Mohl zpyšnět a zapomenout odkud vyšel, ale jeho srdce zůstalo pokorné. Stal se centrem intrik krále, číhal mu na život, musel se neustále s kýmsi bít. Velkou část života prožil na útěku a v ohrožení mečem, ale při tom všem se **nepouští Pána.**

V královském úřadě se dopustil **vážných hříchů** (dal zabít nevinného). Ale když si uvědomil velikost viny, **kajcně volá**: „Smiluj se, Pane, nade mnou, zhřešil jsem proti tobě.“ **Odprošuje Pána**, prosí o milosrdenství a opět hledá jeho ruku. Chce kráčet s ním, chce, aby opět všechno bylo takové jako dřív.

David je nám velkým vzorem, jak slavit Pána v době **požehnání**, ale zejména jak se setkat s Pánem **po hříchu**. Jak s ním opět **navázat kontakt**. **A Bůh ho neodmítl.**

Eliáš

Proroci neúnavně volají k lidu, aby obrátil své srdce k Pánu. Prorok Eliáš i ti, kteří přijdou po něm, jsou většinou pronásledováni. Mocným nelahodí jejich vyčítavý hlas.

Eliáš se také musel naučit, jak mluví s Bohem. Byla to „tvrdá škola“ - ve vyhnanství u potoka Karit. Ale byl velmi učenlivý, protože **milosrdenství, kterému se naučil, hned vyzkoušel v životě**. Na jeho přímlovu Bůh vzkřísil vdově jediného syna.

Eliáš je „otcem proroků“ a je i při proměnění Pána Ježíše. Je nám vzorem, jak řešit „krizové“ **situace**. Kolikrát se musel naléhavě modlit a jak při tom musel věřit!!

Jen jedno je důležité

Jeden kněz si stěžoval Janu XXIII., že má tolik povinností, že nemůže ani spát. „Ó“, řekl papež soucitně, „já jsem to při nástupu do úřadu také prožíval. Ale pak jsem ve snu uviděl svého anděla strážce a ten mi pošeptal: „Nedělej se tak důležitý...“ Od té doby už zase můžu spát.“

Možná se i tobě zdá, že musíš pořád něco organizovat, řešit, ... Možná se cítíš velmi důležitý. Ale jen jedno je důležité. **Naučit se žít s Pánem. Tak, jako ti velcí lidé, kteří nám zanechali způsob, jak na to.**

To už musíš zkusit!

Přečti si charakteristiky modliteb „dávných“, (ale známých) lidí a zkus zjistit, o koho jde. Jeho jméno „**sedí ve větě**“ na tom místě, kde jsou tečky.

1. se musel naučit od své matky **Anny**, jak stát před Pánem, a od kněze **Heliho**, jak poslouchat Pánovo slovo: „**Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá.**“

2. se připodobnil Bohu Otcí, který obětoval za nás svého syna. Dokázal to díky **modlitbě, která obnovuje v člověku podobnost** s Bohem. Dává mu účast na moci Boží lásky, a ta dává spásu mnohým. Drama jeho modlitby spočívá v **důvěře Bohu**, i když rozum křičí něco úplně jiného.

3. zápasil s Bohem celou noc a nakonec **byl požehnán**. Copak zde nejde o duchovní zápas, který se uskutečňuje skrze vytrvalou modlitbu? A vydrží-li se dokonce, Pán dobrou věc požehná.

4. to měl snad nejtěžší na hoře Karmel, kde stál naproti pohanským kněžím. Měl připravenou oběť politou vodou a čekal, až ji Pán přijme a zapálí. Šlo o svědectví, že jen židovský Bůh je pravý. Po jeho slovech: „**Vyslyš mě, Pane, vyslyš mě!**“ oheň strávil obětní dar.

5. je **prostředník mezi Bohem a lidmi** (jako později Ježíš). Důvěruje Boží dobrotě až tak, že po zradě lidu jsi stal do průlomu před Pána, jen aby zachránil hříšný lid. To byla odvaha! **A jako by našel slabé místo Pána: „Stále mu připomíná lásku k tomuto lidu.“**

6. se stal králem, a přesto zůstal pokorný. **Oslavuje svého Pána zpěvem i tancem**, a proto jeho vlastní žena jím opovrhla. Přesto mu zůstal věrný. **Skládá žalmy, raduje se, že Bůh je s jeho lidem.**

Správné odpovědi jsou:

1. Samuel. 2. Abraham. 3. Jakub. 4. Eliáš. 5. Mojžíš. 6. David.

A známky?

Tak, jak to bývá ve škole. Jedna „chyba“ a už je to za dva. Dvě chyby trojka. Tři čtyřka. A čtyři chyby pětka. Šest chyb – to je víc než vážné. Jistě jsi to rozluštil.

To jsi slyšel?

Aby modlitba byla dobrá, člověk má splnit následující podmínky:

1. být dobrým člověkem;
2. prosit o dobrou věc;
3. prosit dobře.

Važ si toho, kdo se za tebe modlí

Lucie domlouvá svému spolužákovi Lukášovi: „Jak si to vlastně představuješ. Já za tebe prosím Pána Boha, abys byl zdravý, a ty si zatím hraješ v dešti fotbal. Uvědomuješ si, že se zesměšňuji před Pánem Bohem?“

Životní moudrost

Je dobré mít co nejvíce zkušeností s Pánem a nezapomeň:

Chvilé nej - je ta, která je nyní, člověk nej - je ten, který je před tebou, skutek nej - je ten, který je učiněn z lásky.

Jak pokazit dítě deseti tahy

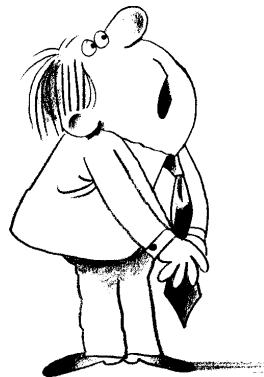

Dosti bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Pokud je chcete vychovat špatně, dělejte toto:

Umyjte si nad ním ruce

Když jsem četl ty nesčetné komentáře vymývačů mozků o útoku dvou studentů v Denveru, kteří s řehotem vraždili své spolužáky, uvnitř jsem se třásl. K obvyklým interpretacím tvůrci veřejného mínění s falešnou elegancí přidávali známou větičku: „Nechceme moralizovat.“

Tváří v tvář tragédii, horší než válka, s patnácti vraždami, dvěma sebevraždami a mnohými zraněnými se vysmíváme sami sobě, když se zavádějící politickou rétorikou glosujeme morálku a moralismus, více se obáváme toho, že nás označí za obhájce katolicismu, než abychom se zhrozili nad takto provaleným násilím.

Podle mě přišel čas, abychom mluvili o morálce, o svědomí, o přebírání odpovědnosti, tedy o věcech, kterým jsme se trestuhodně vyhýbali a kamuflovali je.

Blouzníme, pokud na vlastní omluvu zneklidněně uvažujeme nad tím, že někdo má již ve své DNA Kainův gen.

My dospělí, chladní hrobaři, kteří jsme si jisti svými sociologickými poznatky, bychom měli konečně pochopit, že skutečným klíčem dezorientace nových generací jsme my sami.

Naším dětem s překypujícím zdravím, s rozmary od výmyslu světa, ale prázdným, bez ideálů a snů, utlačovaným úzkostlivými a hyperochrannými matkami, sirotkům bez výrazných otcovských vzorů, zůstalo kromě auta,

mobilu a diskotéky opravdu málo. Ke své garderobě přidali výbavu, kterou jsme nepředpokládali - zbraně.

Pokojíčky přeplněné dětskými hračkami a hračkařskými zbraněmi se proměnily v rafinované zbrojnice. Mám obavy z propastného nezájmu rodičů o zájmy svých dětí.

Kouř zloby zatemnil mozek a srdce mladých jen proto, že my dospělí jsme důkladně otrávilí zemi, na které vyrostli, když jsme se starali více o plnění jejich vrtochů, než abychom jim předkládali závazky a oběti.

Byly označeny za nezákonné Boží děti. Kdo však i jen z dálky zná Písmo svaté a evangelium, ví, že Bůh hledá právě tyto své děti. Narodil se, zemřel a vstal z mrtvých, aby přivedl zpět do ovčince ztracené ovečky – Bůh plní svůj úkol Otce.

Chtěl bych však položit otázku, která ještě více naruší zdevastované moderní panorama rodiny. Proč nemluvit o nezákonných otcích?

Nahraďme starý pojem nezákonného neboli neznámého otce novým pojmem ne-otce, zákonného, známého, oficiálního, skutečného otce z hlediska právního a sociálního, ale určitě nezákonného z toho důvodu, že není schopen „být otcem“.

Bývá velmi daleko od citového, rozumového a fyzického vývoje svých dětí. Je příliš vzdálen od potíží, snah, bouří a bolestí svých „pubertáků“. A je příliš malý na to, aby byl pravým otcem třetího tisíciletí.

Ulévejte se, otcové, ulévejte se

Do jaké míry jsou rodiče zodpovědní za přešlapy svých nezletilých dětí?

V minulosti se Blair zhroutil nad tím, co se dělo v Anglii, a tak žádal zavést pokuty a těžké tresty pro rodiče těchto dětí.

Nepřistoupil bych hned k trestům, ale určitě bych se nad tím zamyslel. Za kulisy mnoha menších či větších zločinů dospívajících stojí téměř vždy velmi vybledlá postava otce.

Na roli otce, více než na jiné, dopadl kolaps hodnot. Lidé, nebo spíše muži, rozmazlení historickým piedestalem autority, kterým se vychloukali jako kreditní kartou, se

najednou ocitli nazí, oloupení o tradiční nástroje a pomůcky, uprostřed nových forem rodiny.

U stále silné a vlastnické matky bylo pro otce pohodlné napodobovat její úlohu nebo se zavalit prací.

Není možné, aby otcové, jakmile se objeví problémy s dětmi, prchali pryč jako kapsáři přichyceni při činu. I mně se velmi často stává, že mě neodbytně žádají o naléhavý rozhovor mladí otcové, zhrození z více či méně závažných přečinů, které spáchaly jejich děti.

Poraženecká nálada, zármutek a vražedné řeči: „Všichni to dělají, proč chytili právě toho mého?“ Nebo: „Co mám dělat? Já jsem jeho otec, ne policajt.“ Případně ještě hůře: „Zůstal jsem sám. Musím být pro něj otcem, matkou, vším. Tak nebudu nikým.“

Děti takových otců nevědí, co si s nimi počít. Otcové by měli dávat menší důraz na práci a na společenské postavení. S jejich úkolem je spojena síla charakteru, chuť překonávat potíže, důležitost pravidel, perspektivy do budoucnosti.

Nenapodobujme Blaira, to není nutné. Vraťme se k dialogu s dětmi, ke svědectví a k odvaze hledět jim do tváře, zejména když se pletou.

Někdy pořádné okřiknutí platí více než sto kázání.

Údolím hradů a chrámů

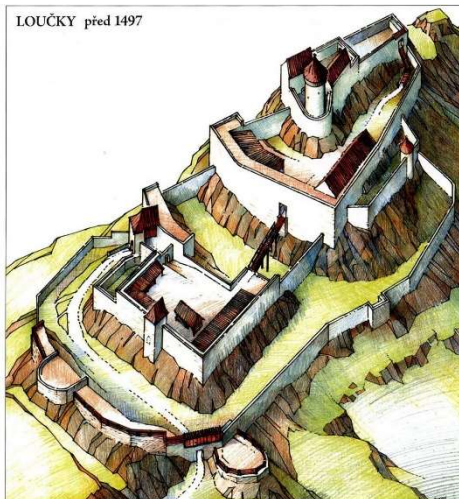
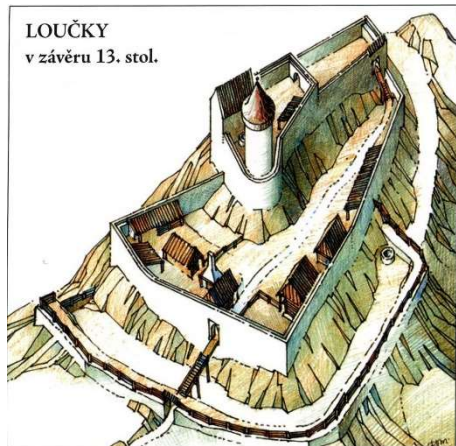
Tajemství středověkých hradů a chrámů v údolí řeky Loučky a Libochůvky nám v neděli 3. března 2024 v podvečer poodhalil Mgr. et Mgr. Aleš Flídr, vynikající kunshistorik.

Na přednášce, kterou pořádala farnost Dolní Loučky, obec Dolní Loučky a Jednota Orel se sešlo téměř 140 zájemců historie. Upřímné poděkování patří všem, kteří se podíleli na příjemném průběhu podvečera.

Dozvěděli jsme se mnoho zajímavého o chrámech a hradech v naší farnosti. Zkusme si představit jak čilý stavební i cestovní ruch v naší oblasti tehdy byl. Budovaly se hrady, jako správní střediska a také chrámy. Naši předkové stavěli

tyto chrámy k větší cti a chvále Boží a my dodnes, po mnoha staletích, žasneme nad jejich krásou i stavebním uměním.

Kostel v Dolních Loučkách je velmi pozoruhodný. Při opravách fasády kostela bylo odhaleno, že při vzniku kostela byl portál původně na jižní straně a byl i větších rozměrů než stávající západní portál ve věži, který je přímo unikátní. Některé části portálu jsou původní, raně gotické, a některé jsou z pozdní gotiky. Vznik kostela i dolní části věže se datuje před pol. 13. století. Věž byla v roce 1495 přistavována, jak dokládají data dendrochronologického zkoumání dřeva, které je ve zdi horní části věže. Touto metodou byl prozkoumán i krov na střeše, kde bylo zjištěno stáří krovu z roku 1772 – 1773. V této době probíhala barokní přestavba kostela do současné podoby. Zvon je z roku 1491. Ve věži kostela se nachází okénko, které vedlo na emporu. Zde mohli sedávat i zakladatelé kostela a hradu, páni z Deblína, později i Vítek z Loučky. Z hradu Loučka se dochovaly mohutné obranné

příkopy, zbytky zdí a základy věže. Hrad zaniká na počátku 16. století. Jak se věž rozpadala, zasykala i okolí věže.

Zajímavá je historie Žďárce i žďáreckého kostela, který stojí v dolině. Okolo kostela se zřejmě ve středověku nacházelo nejstarší osídlení. Krásnou klenbu v kostele mohla stavět stavební huť z Porta coeli. Raritou jsou konce konzol, které tvoří obličej. Fresky pocházející z doby pohusitské znázorňují zmrtných-vstalého Krista, jak se zjevuje Maří Magdaléně, apoštoly Petra a Pavla a Ježíška s Madonou. Překvapivé je, že samotný horní Žďárec byl původně zakládán jako městečko, ale později nedošlo k jeho rozšíření. Má však pravidelné založení domů. Blízký hrad Žďárec, kde se dochovaly jen drobné zbytky zdí, byl obydlen asi jen 80 let, a poté zaniká.

Kostel v Olší, který je vidět z velké dálky, má mohutnou pozdně gotickou věž. Protože se na stavbě nenachází architektonické prvky, které je možné datovat, je těžké určit dobu stavby kostela. Pouze ve věži kostela bylo objeveno dřevo, které čeká na dendrochronologické datování.

Návrší nad obcí Újezd ukrývá zbytky hradu, který obývali vladykové z Drahan, později zvaní z Újezda. Dochovaly se jen malé zbytky zdiva a střeový materiál, který ukazuje na to, že hrad byl kolem roku 1400 opuštěný. Kostel v Újezdě je stavba raně gotická, okno v presbytáři sice připomíná románskou dobu, ale datováno je do roku 1260. To svědčí o faktu, že na venkově ještě dlouho přetrvávaly prvky románského slohu. Kostel ve středověku nebyl klenutý. Věž je pozdně gotická, pozdější úpravy jsou až z 19. století

V našem okolí se nacházejí i další pozoruhodné kostely. Naprosto výjimečná a unikátní stavba na moravském venkově je kostel v Deblíně, který byl původně stavěn jako trojlodní bazilika s třemi apsidami a měl mít i tři portály. Nynější portály jsou druhotně vložené. Našly se zde nádherné středověké dlaždice.

Zajímavá pozoruhodnost se nachází v tišnovském kostele. Ve věži se dochoval vzácný depozitář s trezorem, kam se ukrývaly cennosti a také žebrová klenba, která mohla být nejprve nad oltářem. Před kostelem se dochoval i zbytek zdi kostelního opevnění se střílnami. Dokládá to skutečnost, že kostel měl ochranný charakter, takže obyvatelstvo města se do kostela ukrylo v případě nebezpečí. Město samotné hrady nemělo.

Dnes bychom již těžko hledali kostel v místech vlakového přejezdu mezi Tišnovem a Předklášteřím. Na místě zvaném Ostrov, stával do první republiky špitální kostel sv. Mikuláše a byl zbourán kvůli výstavbě trati. Špitál zde přestal fungovat za Josefa II. Dochoval se z něj asi jen nádherný tympanon se sv. Alžbětou Durynskou z drásovského pískovce.

Nad Předklášteřím se nachází zbytky hradu zvaného Čepička. Nyní se zde nachází jen nepatrné zbytky věže a bašty a také valy. Vzniká v návaznosti na vyplenění kláštera Porta coeli husity v roce 1425. Tehdy řeholní sestry utekly z Porta coeli do Brna. Jan II. z Pernštejna zabral tento královský majetek. Po husitských válkách se sestry vrací zpět a Pernštejnové nechtějí zabrané majetky kláštera vrátit. Sestry podávají proto žalobu – půhon, aby jim byly majetky vráceny. Svého práva se domohou a Jan II. z Pernštejna jim musí majetky vrátit. Mezi vráceným majetkem byl i hrad Čepička, který však ztratil na významu. Hrad byl opuštěn a nebyl zachycen ani v písemných pramenech. Stejně tak není zmínka v písemných pramenech o kapli sv. Kateřiny, která stála mezi klášteřem a proboštvím.

Vznikla ve 30. letech 13. století, možná jako kaple pro královnu Konstancii.

Nejznámější a nejkrásnější stavbou v našem kraji je cisterciácký klášter Porta coeli, první raně gotická stavba na Moravě, který založila královna Konstancie, matka sv. Anežky České. Klášter stojí dodnes téměř v původní podobě. Pevná raně gotická klenba nespadla i přesto, že za husitských válek bazilika vyhořela. Tajemství i odkaz této nádherné kamenné knihy nás naplňuje obdivem, úctou a respektem, stále ještě skrývá své mnohé mysterium nejen kamenné, ale i duchovní. Duchovní odkaz je pravým pokladem našeho kraje. Kraje u Brány nebes.

(Pavla Caudrová)

Věděli jste?

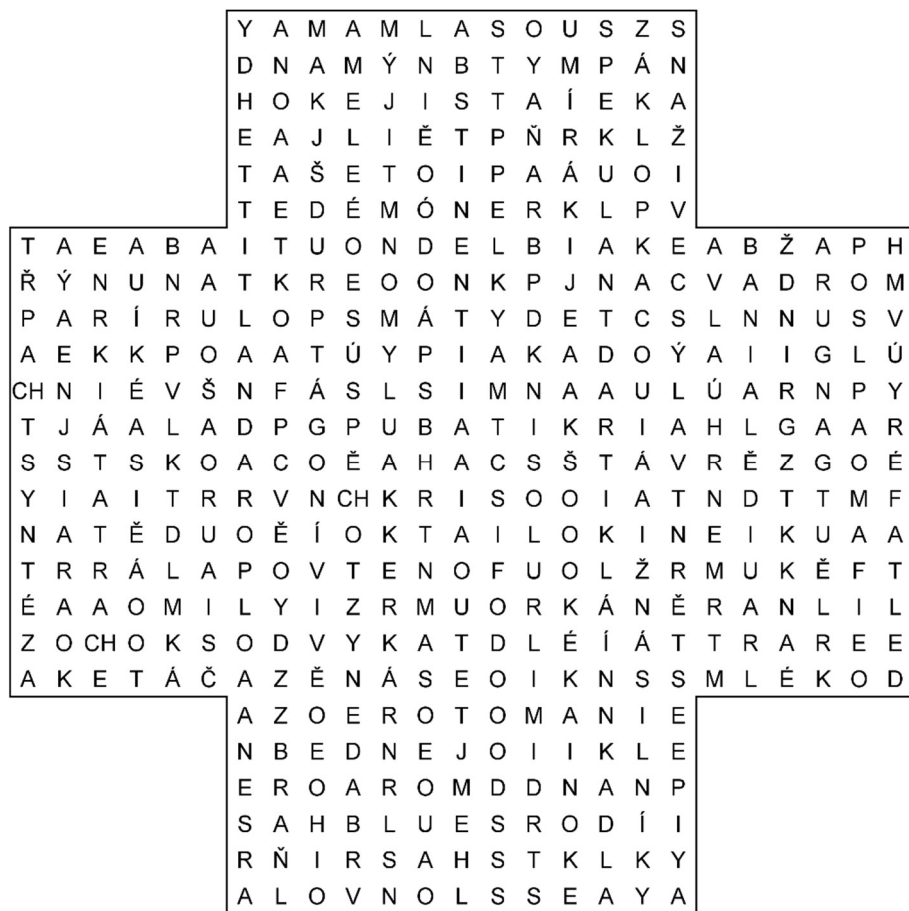
V italském městě Verona, kde v dramatické předloze Romeo a Julie žili, existuje tzv. Juliin klub (tal. Club di Giulietta). Pracuje v něm několik dobrovolníků, kteří každoročně odpovídají na více než 5 000 dopisů adresovaných jedné z nejslavnějších hrdinek v literatuře. Příběh posílání dopisů začal ve 30. letech minulého století, kdy Ettore Solimaniová, strážkyně Juliiny hrobky, začala shromažďovat první odkazy, které lidé Julii zanechávali. Časem na ně začala odpovídat a stala se tak první „sekretářkou“ Julie. Archiv klubu obsahuje již tisíce milostných příběhů a nekonečné množství milých slov.

(podle KN)

* * * * *

Světec tohoto měsíce se narodil v Nice v Galii. Rozhodl se pro asketický život v Egyptské poušti, kam odešel žít jako poustevník. Zůstal tam delší dobu a nosil hrubý kající oděv, na ruku železná pouta s řetězem. Za potravu prý přijímal jen chléb s ovocem. Po nějakém čase se vrátil do vlasti a v tvrdém poustevnickém životě jako dobrovolný vězeň pokračoval ve věži na mysu Cap Ferrat u Nice v regionu Provence. Měl dar proroctví a konal zázraky. Vyběl k pokání a varoval před Božími tresty. Za krále Chilpericha I. předpověděl vpád Langobardů do Galie i do Itálie. Bývá uváděno, že když se s ním Langobardi při vpádu setkali, považovali ho pro pouta s řetězy za zločince a on sám se jim pokorně představil jako velký hříšník, který si život ani nezaslouží. Na to mu chtěl jeden z vojáků rozbít hlavu mečem, ale v té chvíli mu ochrnula ruka, že s ní nemohl pohnout. Teprve až poustevník udělal nad ním kříž, mohl s rukou zase hýbat. Ten zázrak obrátil na víru uzdraveného i jeho průvodce. Ke konci života světec předpověděl i den své smrti, před níž sundal svá pouta.

abstinenti; aféry; akordeon; Alda; alfa; anoa; Antarktida; arsen; artíkl; bačkora; batik; blednouti; blues; braň; děla; delta; dojem; dotěra; druh; ebon; edém; Eduard; erotomanie; etici; euro; fauna; flotila; gang; grind; hašé; hokejista; hustota; charta; cherub; idea; iglú; Ilja; Indka; Inka; instruktor; jikra; kanape; káně; karát; klep; klky; klovati; kovy; krýt; libreto; limo; mafie; mamlas; maso; máti; máty; mléko; morda; mrně; muka; násilník; nástupy; natě; nikoli; nýmand; ocasy; odvykat; ofis; Ohio; ochoz; omyl; opal; orloj; pacht; pajda; parafrénie; pard; pazderník; pažba; pevnina; pile; pión; plno; poradna; princ; Rais; Romo; sáně; saze; slon; snaživec; spekulant; spolu; stěr; stodoly; strdimil; sumo; syntéza; šimi; špína; tágo; taje; tehdy; tēhlo; těsto; těžkosti; tiré; tupé; tympán; ufon; úhrnem; umírák; úspěch; víno; vitr; vník; vrba; vsun; začátek; záklopka; zbraň; zvěrolékař; žalý

PO STOPÁCH
LÁSKY

MŠE SVATÁ

Během Poslední večeře, kterou jsme si připomněli na Zelený čtvrtek, Pán Ježíš proměnil chléb na své Tělo a víno na svou Krev. Apoštolům přikázal, aby to dělali na jeho památku. To se děje i dnes při každé **mši svaté**.

Mše svatá začíná úvodním zpěvem, příchodem kněze a přezehnáním.

Následuje chvílka ticha na **zpytování svědomí** a modlitba vyznání našich hříchů. Chystáme se poslouchat Boží slovo, proto si lítostí očistujeme srdce.

U nedělních a slavnostních mších svatých mše následuje zpěv nebo recitování chvalozpěvu – Sláva Bohu na výsostech. Úvodní část uzavírá **modlitba dne**.

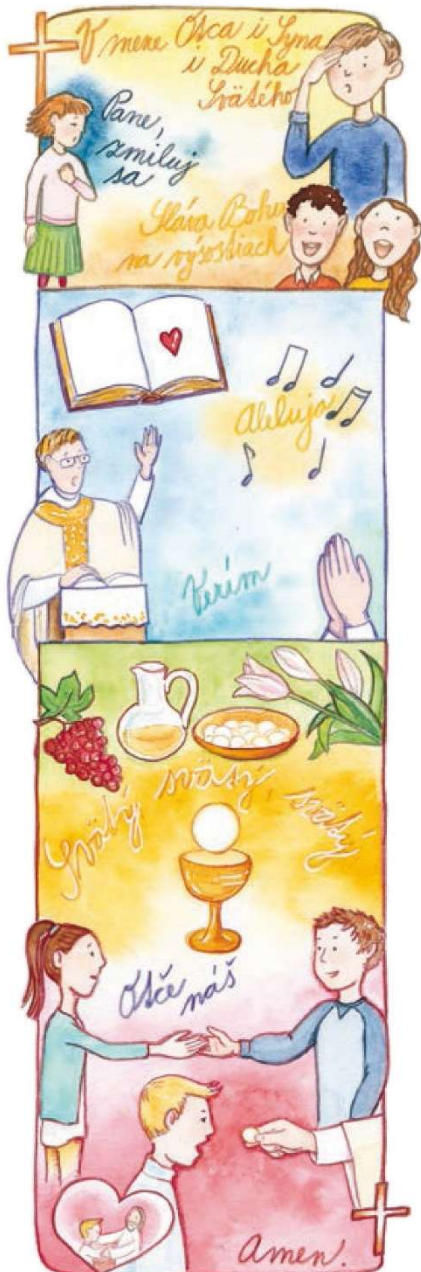
Bohoslužba slova

Čtů se předepsané části z Písma svatého. Už víš, že Písmo svaté je zapsané Boží slovo. Pozorně ho poslouchej. Bůh skrze tato čtení mluví i k tobě. Chce tě usměrnit i napomenout, pomoci ti. Neustále ti říká, že jsi pro něj velmi důležitý a že tě má rád.

Po čteních, žalmech, zpěvu před evangeliem a čtení z evangelia následuje **homilie** nebo **kázání**. V této části mše svatě kněz většinou vysvětluje některou část ze čtení z Písma.

V neděle a svátky následuje **vyznání víry**. Bohoslužbu slova uzavírají **prosby věřících**. Společně s celou Církví prosíme Boha za naše potřeby a za potřeby lidí v různých částech světa.

I ty v duchu přidej vlastní prosby za lidi, kteří to potřebují.

Bohoslužba oběti

Přináší se chléb a víno. Při slavnostních příležitostech se přinášejí i jiné dary, například: ovoce, zelenina či květiny. Tyto dary mají vyjadřovat naši práci i oddělení, které chceme položit na oltář.

Následuje **modlitba nad obětními dary**.

Další modlitba má název **eucharistická**. Zaměřuje nás na tajemství vykoupení a na vděk.

Zpěvem Svatý, svatý, svatý se spolu s celým nebem spojujeme k oslavě Boha.

Přichází největší okamžik celé mše svaté – **proměnění**.

Při slovech kněze se chléb mění na Tělo Pána Ježíše a víno na jeho Krev. Vnější podoba zůstává stejná, ale mění se podstata těchto věcí. Co nevidíme očima, věříme srdcem.

Nastává příprava na **svaté přijímání**.

Modlitbou Otčenáš a zpěvem Beránku Boží se připravíme na bezprostřední přijetí Eucharistie. Po přijímání zůstáváme v tiché modlitbě s Ježíšem, abychom mu děkovali za dar Eucharistie a abychom mu řekli, jak moc ho máme rádi.

Máš v srdci Ježíše.
Jsi s ním. Nenech si tuto chvíli vzít rozržitostí a zabýváním se čímkoli.

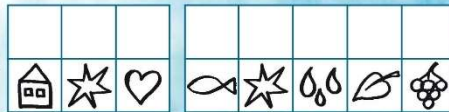
Přichází závěr mše svaté. Po **společné modlitbě** po svatém přijímání kněz dá požehnání všem přítomným.

Odpověď **amen** je poděkováním za možnost být tak blízko u Ježíše. Znamená i to, že co jsme slyšeli v Božím slově, chceme žít každý den.

Je dobré jít na mši svatou co nejčastěji, tedy nejen v neděli, ale i ve všední den. Z ní lze načerpat sílu do našich každodenních námah.

U každé mši svaté nám Ježíš v Eucharistii dává sílu k tomu, abychom žili dobrý život a abychom i my byli

Kněžní okénko

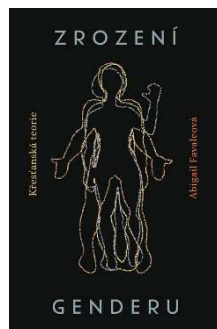
Abigail Favaleová

Zrození genderu

Otázka pohlaví – kdo jsme jako muži a ženy – nebyla nikdy tak aktuální ani tak špatně chápána. Dr. Abigail Favaleová ve své knize předkládá hluboký a zároveň velice čtivý a přístupný popis genderového paradigmatu a vysvětluje, proč se mu v poslední době tak daří. Sleduje původ genderu až po jeho kořeny ve feminismu a postmoderním myšlení a popisuje, jak gender zastínil pohlaví a jak tento posun mění jazyk, právo a medicínu, sexualitu a naše vlastní sebepojetí. Kniha Zrození genderu je důležitým a aktuálním zdrojem informací pro každého, kdo se chce v této složité a výbušné problematice zorientovat.

Vydalo nakladatelství Kalich

cena 348,- Kč

John Gottman

Rande na osm způsobů

Ať už jste se svým partnerem pár dní, nebo několik desetiletí, můžete si společně domluvit osm schůzek a popovídat si na témata důvěra, konflikty, sex, peníze, rodina, dobrodružství, růst a spiritualita, životní sny. Cílem je odvážně sdílet pocity a potřeby, projevit si respekt, více porozumět jeden druhému a prohloubit lásku. Autoři na základě více než čtyřicetiletého výzkumu pomáhají čtenářům s přípravou rozhovorů, nabízejí dotazníky, tematické okruhy i seznamy otevřených otázek a radí, jak řešit typické obtíže při jakémkoli z těchto setkání.

Vydalo nakladatelství Portál

cena 359,- Kč

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Setkání nad hledáním svatosti v Bibli pokračují i tento měsíc ve středu 15. a 29. po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Pouť v Lubném

11. května v 10 hodin poutní mše svatá u kapličky.

Oslava Dne matek

12. května od 15 hodin na farním dvoře v Dolních Loučkách.

Pouť ke sv. Jana Nepomuckému ve Střemchoví

15. května mše sv. v 17:30 u kapličky sv. Jana ve Střemchoví.

Pouť ve Vratislávce

V sobotu 25. května v 10 hodin poutní mše svatá u kapličky.

1. sv. přijímání v Dolních Loučkách

V neděli 26. května.

Oslava Božího Těla

Ve Žďárci 30. května v 17 hodin mše svatá a po ní eucharistický průvod.

V Olší 2. června v 8 hodin mše svatá a po ní eucharistický průvod.

V Dolních Loučkách 2. června v 10:30 hodin mše svatá a po ní eucharistický průvod.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

U zubaře: „Ted' to bude trochu bolet, připraven?“

„Ano.“

„7000 Kč.“

Na tchánovi se mi líbí, že to je takový rozvázný muž nepodléhající momentálním hysteriím. Například tu kliku od záchoda neopravil od roku 2010.

Muž se ráno ztěžka probouzí. Hlava bolí jak střep, žaludek jako na vodě, okno jak výkladní skříň. Zkrátka kocovina těžkého kalibru. „To jsem teda musel vyvádět, to bude pěkněj kartáč.“ Když si promne, oči vidí na stole konvici s vonící kávou a čerstvě upečenou buchtičku. Vstoupí manželka. Muž se opatrně ptá: „.... jsem včera asi trochu vyváděl, což?“

„To si piš! Vyváděl? To je slabý slovo. Akorát žes mi pořád říkal: Nesahej na mě, ty couru, já jsem šťastně ženatej.“

Čím víc vážíš, tím těžší jsi pro únosce. Chraň se! Dej si dortík!

Psychiatr vyšetřuje pacienta: „Co kdybych vám uřízl ucho?“

„Neslyšel bych.“

„A kdybych uřízl druhé?“

„Neviděl bych.“

„Jak to?“

„Spadly by mi brejle.“

„Mami, dneska se mě ptala paní učitelka, jestli mám sourozence.“

„A cos odpověděl?“

„Že jsem jedináček.“

„A co na to učitelka?“

„Chválabohu!“

Student herectví píše domů: „Už jsem dostal i první roli! Hraju 20 let ženatého.“

Otec mu odepisuje: „Neboj, časem dostaneš i roli s textem.“

„Jak se má váš pes?“ ptá se fotbalista rozhodčího po zápase.

„Jaký pes? Já žádného nemám!“ nechápe rozhodčí.

„To je divný, jste slepý, ale psa nemáte!“